

Arrest

nr. 290 036 van 8 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. PAQUOT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 14 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat J. PAQUOT en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 15 februari 2020 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 20 februari 2020 om internationale bescherming.

Op 17 februari 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nr. X van 8 juni 2022 wordt deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd.

Op 14 december 2022 beslist de adjunct-commissaris opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Damascus en daar in Muadamiyyat al-Sham te hebben gewoond, samen met uw familie. U bent Arabische van Palestijnse origine en soennitisch moslim van religie. Ondanks het feit dat u in Syrië geboren bent, hebt u de Jordaanse nationaliteit. Uw grootvader was indertijd vanwege de oorlog uit Palestina vertrokken en naar Jordanië gegaan, waar hij de nationaliteit van dit land heeft verkregen en later is hij dan naar Syrië gegaan. Uw vader, die tevens de Jordaanse nationaliteit heeft, verblijft actueel in Libanon, in Abu Ilyas, uw moeder, die de Syrische nationaliteit heeft, woont in jullie huis in Muadamiyya. Uw zus Di. (...) verblijft in Abu Ilyas, Libanon, ze is daar gehuwd. Uw zus Do. (...) woont bij uw moeder, net zoals uw broers M. (...) en H. (...). U en uw familie zijn omwille van jullie Palestijnse origine geregistreerd bij UNRWA en krijgen soms wat voedsel en financiële bijstand van deze organisatie.

In 2011/2012 verhuisden u en uw familie omwille van de oorlog naar Jdeida, uw vader probeerde daar de kost te verdienen door het verkopen van voedsel. Een paar keer werd hij aangehouden door het Vrije Syrische Leger en op een bepaald moment werd hij door het reguliere leger gearresteerd en ervan beschuldigd connecties te onderhouden met het Vrij Syrisch Leger. Vijf maanden lang wisten jullie niets over hem, dan werd hij overgebracht naar de gevangenis van Adra, twee jaar lang verscheen hij voor de rechter doch uiteindelijk werd hij eind 2017 vrijgelaten omdat er geen bewijzen tegen hem waren, zijn Syrische verblijfsvergunning werd ingetrokken en hij werd gedeporteerd naar Jordanië. Uw vader poogde eerst jullie ook naar daar te laten komen, doch toen jullie hier niet wensten op in te gaan ging hij vervolgens naar Abu Ilyas in Libanon waar uw zus al geruime tijd woonde. Rond 2018 vervoegden u en de rest van de familie uw vader in Libanon, jullie werden echter door jullie vader mishandeld: u omdat u tegen zijn wil studeerde en niet wenste te huwen (zie infra). Uw moeder had al lang een zeer moeilijke relatie met uw vader. Anderhalve maand later, in 2019, keerden jullie naar Muadamiyyat al Sham terug. Uw vader bleef in Libanon.

Uw vader en uw ooms zijn zeer conservatief en ze wilden dat u met een neef, An. (...), zou huwen. U had echter al uw toekomstige man leren kennen, de Syriër M. A. A. (...), jullie moeders waren vriendinnen. U en A. (...) hadden al geprobeerd jullie huwelijkscontract te regelen doch de rechter ging hier niet mee akkoord omdat uw toekomstige man een attest van het rekruteringscentrum moest kunnen voorleggen daar hij zijn legerdienst nog niet had gedaan en uw vader niet aanwezig was bij deze procedure. Jullie overwogen te vluchten maar omdat uw broers en zussen nog jong waren hadden jullie schrik dat dit zou mislukken waardoor jullie problemen met de ooms zouden krijgen, die na de detentie van uw vader – alhoewel uw moeder de voogdij over jullie had – toch het gezag over jullie uitoefenden. Uiteindelijk verliet A. (...) in 2015 het land omwille van problemen op de universiteit, dit had te maken met zijn afkomst uit een regio die tegen het Syrische regime was en omdat hij zijn legerdienst niet wilde doen. Hij diende op 8 oktober 2015 in België een verzoek om internationale bescherming in en op 30 november 2015 werd hem de vluchtelingenstatus toegekend. In deze periode studeerde u rechten aan de universiteit van Damascus, u kon deze studies in 2014 aanvatten omdat uw vader toen nog gedetineerd was en u niet kon tegenhouden. Hij wilde immers niet dat u zou studeren. U kon echter quasi nooit de lessen bijwonen omdat uw ooms hier niet mee opgezet waren en u probeerden tegen te werken. U kocht de nota's en ging eigenlijk bijna alleen maar naar de examens, een voornemen waar u ook niet altijd in slaagde.

Op het moment dat jullie huwelijksakte dan toch op 19 mei 2019 werd ondertekend verbleef uw man in België, doch hij had een volmacht gegeven aan zijn vader; uw moeder trad op als uw voogd. Uw man probeerde hier aan werk te geraken zodat u hem via gezinshereniging zou kunnen vervoegen, doch dit alles verliep moeizaam.

Uw ooms kwamen via een tante te weten dat u de akte had ondertekend en vielen een tweetal maanden voor uw vertrek uit Syrië, samen met uw neef An. (...), uw huis aan, sloegen u en uw moeder en begonnen te roepen. Ze wilden u op dat moment met An. (...) doen slapen. Op dat moment kon u weggkomen en vluchtte u naar uw vriendin M. (...) in Fahani, u bleef twee maanden bij haar. U verkocht enkele sieraden van uw moeder, kreeg wat geld van uw vriendin en vertrok in juli 2019 legaal, met uw eigen paspoort, naar Turkije waar u zo'n twee maanden en een half in Istanbul verbleef waarna u naar Griekenland werd gesmokkeld en een aantal maanden in Athene bij verschillende mensen verbleef. U werd daar naar aanleiding van een auto-ongeval in het ziekenhuis opgenomen. U had verschillende pogingen nodig vooraleer het u lukte met een rood paspoort op naam van Hiba het land te verlaten en naar België te komen, waar u op 20 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming indient.

Op 12 oktober 2020 bent u hier befallen van uw dochtertje E. (...), dat van de gemeente Luik de Jordaanse nationaliteit kreeg toegekend.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende stukken neer: uw Jordaanse identiteitskaart (k), uw huwelijksakte bij de burgerlijke stand (o getoond) met vertaling + vertaling huwelijksakte bij de religieuze rechtbank (k), attest van familiesamenstelling (k), bewijs van verblijf in Muadamiyya (o getoond), geboorteakte (opgesteld door Syrische Arabische Republiek + Hashemitisch Koninkrijk Jordanië; o getoond), schooldocumenten (k), Grieks document n.a.v. opname ziekenhuis na aanrijding dd. 05.09.2019 (o), bevestiging identiteitsgegevens (k), bezoekerskaart gevangenis Adra waar vader gedetineerd was dd. 26.10.2015 (k), volmacht echtgenoot aan diens vader om huwelijksakte te kunnen tekenen (k), uw verblijfsvergunning Syrië (o getoond), studentenkaart faculteit rechten Damascus (o getoond) en het identiteitscertificaat van uw dochter E. (...) (o getoond). In het kader van uw gesprek liet u ook een geluidsfragment op uw gsm horen waarin uw vader u en uw familie bedreigt. Na het gesprek op het CGVS liet u nog volgende stukken toekomen: UNRWA kaart (k), vluchtelingenkaart van uw man (k) en een 'certificat de naissance' van uw dochter, dd.12.10.2020 (k).

Op 22 februari 2022 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 8 juni 2022 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd. Op 16 november 2022 werd u opnieuw gehoord door het Commissariaat-generaal.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw vrees ten overstaan van uw land van nationaliteit dient te worden beoordeeld, met name Jordanië, en dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt ten aanzien van dit land een vrees in de zin van de Conventie te koesteren, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

U stelt niet te kunnen terugkeren naar Jordanië omdat u daar binnen het bereik zou zijn van uw vader en zijn broers. Zij zouden u kwaad kunnen doen omdat u tegen hun wil aan de universiteit studeerde, omdat u met uw huidige echtgenoot huwde en omdat u het land verliet. In dit kader stelt u hen als zeer conservatief en gewelddadig voor. Dit quasi-karikaturale beeld maakt u echter niet geloofwaardig vanwege de volgende bevindingen.

Ten eerste is het beeld dat u schetst van uw moeder in deze onderdrukkende situatie niet consistent. Enerzijds stelt u dat uw vader een zeer conservatief man is die de familie in zeer verregaande mate controleert, en dat uw moeder niets tegen zijn wil durft te doen (zie verslag persoonlijk onderhoud CGVS dd. 26/01/2022 [CGVS1], p. 7, 8, 10 en verslag persoonlijk onderhoud CGVS dd. 16/11/2022 [CGVS2], p. 10). Anderzijds weigert uw moeder naar Jordanië te verhuizen ondanks dat uw vader dat vraagt (zie CGVS1, p. 7 en CGVS2, p. 6-7), vertrekt ze uit Libanon met de kinderen naar Syrië tegen de wens van uw vader (zie CGVS1, p. 8) en – bovenal – keurt zij uw huwelijk goed, opnieuw tegen de wil van uw vader en uw ooms (zie CGVS1, p. 6 en CGVS2, p. 11, 13). De uiterst dominante positie die u uw vader toeschrijft is moeilijk te verenigen met de initiatieven die u uw moeder toeschrijft.

Een gelijkaardige bedenking moet men maken bij uw eigen gedragingen zoals u ze schetste in uw verklaringen. Zo is het zeer opvallend dat u enerzijds stelt dat u in uw jeugd niet op gewone wijze naar buiten mocht behalve om naar school te gaan 'omdat die voor meisjes was' (zie CGVS1, p. 8), terwijl u zich anderzijds geheel onafhankelijk en op eigen initiatief zou hebben ingeschreven aan de universiteit, zonder medeweten van uw vader of uw moeder. U zou namelijk gebruik hebben gemaakt van een uitstap naar centrum Damascus met uw moeder om kleren te gaan kopen, om dan op eigen houtje naar de

universiteit te gaan met uw diploma middelbaar onderwijs om u daar in te schrijven (zie CGVS2, p. 9, 10). Dit zou heel opvallend zijn voor een meisje uit een zeer conservatief milieu.

Dan is het des te signifikanter dat u zichzelf over deze inschrijving op niet onbelangrijke wijze tegenspreekt doorheen uw verklaringen. Zo legt u in uw eerste persoonlijk onderhoud omstandig uit dat u begon te studeren in 2014 en dat dat maar mogelijk was omdat uw vader toen al was gearresteerd (zie CGVS1, p. 8). Bij uw tweede persoonlijk onderhoud stelt u eveneens dat u reeds begon te studeren in het 2014, dit terwijl uw vader pas werd gearresteerd in 2015 (zie CGVS2, p. 9, 11, 12). Hierop gewezen kon u niet met zekerheid zeggen of u na uw middelbaar onderwijs dadelijk begon te studeren – dus in het academiejaar 2014-2015, vóór de arrestatie van uw vader –, dan wel of er een periode verliep tussen het behalen van uw middelbaar diploma en het begin van uw universitaire studies (zie CGVS2, p. 9, 12). Het is uiterst vreemd dat u dit niet met zekerheid kan duiden. Er is toch een afdoende groot verschil tussen universitaire studies na je middelbaar of een pauzejaar na je middelbaar omdat je vader geen toestemming geeft voor hogere studies. Dan mag men toch verwachten dat u dadelijk op heldere wijze kan zeggen hoe het bij u precies zat.

U werd herhaaldelijk gevraagd wanneer u uw studies precies begon. Uiteindelijk stelt u dat u zich had ingeschreven in het academiejaar 2014-2015, maar dat u niet werkelijk kon studeren en examens afleggen omdat uw vader dat in de weg stond. Zodoende begon u pas werkelijk te studeren na de arrestatie van uw vader (zie CGVS2, p. 9, 12).

Gevraagd hoe u zich dan kon inschrijven in het academiejaar 2014-2015 – vóór de arrestatie van uw vader – terwijl uw vader daar tegen was, vertelt u het bovenstaande verhaal over uw inschrijving aan de universiteit tijdens een uitstap naar centrum Damascus met uw moeder. U bent echter warrig over wat toen uw bedoeling was. Zo zegt u dat u toen niet wist dat uw vader tegen die inschrijving zou zijn en dat hij het u verbood toen hij er van hoorde (zie CGVS2, p. 10). U nuanceert dit vervolgens door te zeggen dat u wist dat uw vader niet zou willen dat u samen met jongens in de les zou zitten maar dat u niet dacht dat hij het werkelijk zou verbieden als u zich toch zou inschrijven (zie CGVS2, p. 10). Deze versie van de gebeurtenissen is echter moeilijk te verenigen met de manier waarop u uw vader elders schetste. Zo vertelde u dat uw vader u een keer sloeg nadat een familie uw ouders was komen bezoeken om naar uw hand te vragen toen u ongeveer 15 of 16 jaar oud was, volledig buiten uw weten om (zie CGVS2, p. 13-14). Uw vader was boos omdat hij dacht dat u op dat aanzoek had aangestuurd. Als men die verklaringen volgt, is het zeer vreemd dat het u een goed idee zou hebben geleken om u in te schrijven aan de universiteit en dat u zou denken dat de reactie van uw vader wel zou meevallen.

Uw verklaringen over het zeer conservatieve en hardvochtige karakter van uw vader botsen verder ook met uw verklaringen over de huidige woonsituatie van uw vader bij uw zus Di. (...) in Libanon. Uw vader woont in Libanon namelijk in hetzelfde gebouw als uw zus Di. (...) en dit gebouw is eigendom van haar echtgenoot (zie CGVS1, p. 4, 7 en CGVS2, p. 5, 7). Indien men de lijn van uw relaas volgt is dit een zeer opvallende situatie. Uw zus Di. (...) steunt immers uw moeder financieel en ze ontving in haar naam UNRWA-toelagen in Libanon en ze stuurde die door naar uw moeder (zie CGVS1, p. 4). Ook onderhoudt Di. (...) sporadisch contact met u (zie CGVS2, p. 16). Hieruit zou men moeten afleiden dat uw zus Di. (...) in dit conflict eerder aan de zijde van u en uw moeder staat. Gegeven dat haar vader bij haar inwoont is dat echter een enigszins bizarre situatie. Indien men uw verklaringen volgt gaat de breuk immers zeer diep. Zo legde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud een geluidsfragment voor waarin uw vader zich zeer bedreigend en zeer beledigend over uw moeder uitlaat (zie CGVS1, p. 10). Verder vertelde u hoe de broers van uw vader uw moeder vernederen en mishandelen (zie CGVS2, p. 17), hoe ze u wilden laten verkrachten door uw neef (zie CGVS1, p. 9) en u vreest ook door hen te worden mishandeld of zelfs te worden vermoord (zie CGVS2, p. 15-16). Dit is niet het soort conflict waar Di. (...) de kerk in het midden kan houden. U stelt dat uw vader niets afweet van de contacten tussen u en Di. (...) (zie CGVS2, p. 16). Het lijkt echter weinig waarschijnlijk dat uw zus al haar contacten met u en uw moeder geheim zou kunnen houden terwijl ze een gebouw met uw vader deelt. Indien uw vader van die contacten afweet, zou het binnen de context van uw relaas vreemd zijn dat hij bij uw zus blijft inwonen. Anderzijds: indien uw vader werkelijk zo fanatiek zou zijn in zijn houding t.a.v. u en uw moeder, terwijl Di. (...) goede contacten met jullie onderhoudt, zou het vreemd zijn dat Di. (...) en haar echtgenoot uw vader tolereren in hun gebouw.

Wat uw zus Di. (...) betreft is het ook zeer relevant hier te vermelden dat zij is getrouwd met een man van eigen keuze die ze zelf in Libanon leerde kennen na de scheiding van haar eerste echtgenoot (zie CGVS2, p. 5-6). Dat is 'straf' want u legde heel duidelijk uit dat uw vader absoluut niet open staat voor eigen initiatieven van zijn dochters wat hun partners betreft (zie CGVS1, p. 10-11 en CGVS2, p. 11-12, 13).

Het is duidelijk aangetoond dat, als men de lijn van uw relaas volgt, uw zus Di. (...) een zeer opvallende positie zou hebben in dit conflict. U werd dan ook gevraagd hoe zij stond tegenover uw huwelijk tegen de wil van uw vader. Uw antwoord op die vraag was bevreemdend: u zei dat de mening van Di. (...) niets verandert aangezien zij in Libanon is en u voegt toe dat u niet weet wat haar mening is, maar dat ze wel moeite heeft met het gedrag van uw vader (zie CGVS2, p. 15). Gegeven hoe centraal Di. (...) in dit conflict staat is het bizar dat u niet duidelijker zou kunnen duiden wat precies haar mening is.

Al het bovenstaande in acht genomen is het duidelijk dat uw verklaringen over het gewelddadige en conservatieve karakter van uw vader niet verenigbaar zijn met uw verklaringen over uw moeder, uw zus Di. (...) en uw studies. De karakterschets van uw vader, nochtans de sleutel in uw asielrelaas, is dan ook niet overtuigend. Dit ondergraaft onherstelbaar de geloofwaardigheid van uw gehele asielrelaas. Uw uiterst conservatieve vader is immers een centraal element in alle onderdelen van uw vluchtrelaas.

Nu moeten de concrete gebeurtenissen rond uw huwelijk en uw vlucht uit Syrië worden besproken.

Het is ronduit bizar dat de familie van A. (...), uw huidige echtgenoot – nooit zou hebben geprobeerd uw vader te overtuigen u met hem te laten trouwen. Daarover zegt u dat ze op voorhand wisten dat uw vader niet akkoord zou gaan omdat hij nooit ruimte liet voor zo'n gesprek (zie CGVS2, p. 11-12, 13). Het is uiteraard niet redelijk te stellen dat het de moeite niet loont de vraag te stellen als het niet eerst is geprobeerd.

Dit geldt des te meer omdat er, binnen de context van uw relaas, enkele goede redenen bestaan om toch het akkoord van uw vader te proberen te krijgen.

Ten eerste moet wederom worden gewezen op het feit dat u uw vader en zijn broers voorstelt als opvliegend en potentieel gewelddadig. Opnieuw: u vertelde hoe ze u sloegen, hoe ze uw moeder mishandelden, hoe ze probeerden uw neef u te doen verkrachten en hoe u vreesde mishandeld of vermoord te worden (zie CGVS1, p. 9 en CGVS2, p. 9, 10, 15-16). Indien men uw verklaringen hieromtrent volgt lijkt het toch behoorlijk riskant voor de familie van A. (...) dat zij zou zouden meewerken aan uw huwelijk en uw vertrek uit Syrië tegen de wil van uw vader, wetende dat uw vader en zijn broers gewelddadig kunnen zijn. In deze context zou een akkoord van uw vader het risico grotendeels weg kunnen nemen, waardoor het toch de moeite waard wordt om zijn akkoord te zoeken.

Anderzijds kan ook worden gewezen op hoe bizar het is dat u stelt dat de familie van A. (...) geen problemen verwachtte met de familie van uw vader en dat ze daar ook niet aan hadden gedacht (zie CGVS2, p. 13, 15). Na het bovenstaande is het toch niet redelijk dat de familie van A. (...) geen enkel risico of geen enkele issue in dit huwelijk zou zien.

Ten tweede zou de afwezigheid van het akkoord van uw vader administratieve problemen hebben veroorzaakt. Een van de redenen dat een eerste poging om te trouwen mislukte was immers dat de rechter het akkoord van de vader wilde (zie CGVS1, p. 7). Wederom dus de moeite waard om het akkoord van uw vader te krijgen.

Het mag duidelijk zijn dat een huwelijk met akkoord van uw vader verkieselijk is boven een huwelijk zonder akkoord van uw vader. Dit is een belangrijk element in uw relaas. U werd dan ook gevraagd of u probeerde uw vader te overtuigen van een huwelijk met A. (...). Uw antwoord op die vraag was bevreemdend: u zei dat u niet meer concreet wist of u dat probeerde of niet. U wilde graag zijn akkoord maar u was bang om er met hem over te praten (zie CGVS2, p. 11). Het spreekt voor zich dat dit een uitermate gewichtig element van uw relaas is en dat men dan van u kan verwachten dat u helder kan duiden of u het probeerde of niet.

Verderop stelde u dan weer duidelijk dat uw vader vóór uw huwelijk in 2019 niet wist dat A. (...) interesse in u had (zie CGVS2, p. 11-12). Dat zou dan uiteraard betekenen dat u nooit over A. (...) met uw vader sprak. Dan is het bizar dat u initieel niet zeker was of u uw vader ooit probeerde te overtuigen of niet.

U werd geconfronteerd met het vreemde gegeven dat de familie van A. (...) nooit met uw vader zou hebben gesproken over een eventueel huwelijk, ondanks het feit dat het akkoord van uw vader de zaken enorm zou vergemakkelijken (zie CGVS2, p. 15). Daarop antwoordde u dat u A. (...) nog niet zo lang kende, wat naast de kwestie is. Ten tweede haalde u aan dat uw vader toen was gearresteerd en dat jullie niets over hem wisten. Uw vader was echter al weer vrij sinds 2017 en u trouwde pas in 2019, dus ook dit verklaart niets (zie CGVS2, p. 11). Ten slotte haalde u aan dat uw vader niet toeliet dat mensen daar met hem over

spraken. Opnieuw: binnen de context van uw relaas is het niet dienstig te stellen dat uw vader nooit akkoord zou gaan indien de vraag niet is gesteld.

Bovendien moet hier wederom worden gewezen op het feit dat uw vader akkoord was met het tweede huwelijk van uw zus Di. (...), hoewel dat met iemand was die zij zelf had gekozen (zie CGVS2, p. 5-6). Indien men uw verklaringen volgt zou er in uw geval nog de complicatie bestaan dat u was beloofd aan uw neef, maar het voorbeeld van Di. (...) in acht genomen kan onmogelijk gesteld worden dat het bij voorbaat de moeite niet zou zijn om het akkoord van uw vader te vragen.

Het feit dat de familie van A. (...) nooit zou hebben geprobeerd het akkoord van uw vader te verkrijgen voor jullie huwelijk, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw relaas verregaand. Belangrijk om te duiden: het punt van het CGVS is niet dat u problemen met uw vader en zijn familie zou hebben kunnen vermijden door zijn akkoord te vragen. Het punt is dat de problemen met uw vader en zijn broers ongeloofwaardig worden omdat het binnen de context van uw relaas zonder meer logisch zou zijn het akkoord van uw vader te zoeken.

Nu moet de rol van uw ooms in uw beweerde probleem worden besproken.

U geeft aan dat de ooms met wie u in Syrië problemen kende ook deels in Jordanië wonen. Van kindsbeen af wist u dat u voorbestemd was met een neef, An. (...), te huwen en in 2011 kwamen deze ooms naar uw huis en zeiden tegen uw vader dat de 'Fatiha' zou worden voorgelezen in aanwezigheid van een sheikh. U gaf deze religieuze persoon echter te kennen dat u het hier niet mee eens was en de 'Fatiha' werd niet voltrokken. Gevraagd of er na deze poging nog andere pogingen ondernomen werden om u daadwerkelijk uit te huwelijken stelt u dat dit niet het geval was, maar dat ze u aan de unief lastigvielen en u soms voor de ogen van medestudenten sloegen en u verhinderden naar de les en examens te gaan (zie CGVS1, p.8-9). Moesten ze er dusdanig op gebrand zijn dat u in het huwelijk zou treden met deze An. (...), kan er toch van uitgegaan worden dat ze in de loop der jaren meer volhardend zouden geweest zijn in hun pogingen hun doel te bereiken, temeer uit uw verklaringen blijkt dat uw vader hiermee akkoord was (zie CGVS1, p.7). U probeert dit te verklaren door het feit dat de oorlog in 2011 was uitgebroken, dat een van uw ooms tijdens de oorlog omkwam en deze ooms naar Jordanië waren vertrokken, doch dit is niet afdoende daar u duidelijk aangeeft dat ze u in de loop van uw universitaire studies die u aanvatte in 2014, en zoals reeds werd opgemerkt, verhinderden naar de les te gaan, u door hen geslagen werd voor de ogen van uw medestudenten, een schets van de feiten waaruit blijkt dat ze niet permanent in Jordanië verbleven en wel degelijk in uw nabijheid konden verkeren. Dat u er daarenboven desondanks toch in slaagde 4 jaar lang universitaire studies te doen, u brak deze in 2019 af om naar België te komen, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid, op zijn minst aan de ernst, van de door u beweerde druk uitgaande van uw ooms (zie CGVS1, p.5 en CGVS2, p. 3).

Ook de manier waarop u het huis bent kunnen ontvluchten toen uw ooms dit aanvielen ontbeert geloofwaardigheid. U geeft aan dat ze uw huis aanvielen met de bedoeling u op die dag te doen huwen, meer bepaald gingen ze u in de kamer duwen en u met uw neef laten 'slapen', 'u weet wat ik bedoel'. Gezien u aangeeft dat op die dag de verbintenis zou worden voltrokken, kan het vooreerst niet overtuigen dat uw ooms dit voornemen niet iets beter zouden hebben voorbereid en doordacht, temeer ze u al sinds 2011 wilden doen huwen (zie CGVS1, p.9).

Wat evenmin overtuigt is dat u ten overstaan van Dienst Vreemdelingenzaken, tijdens uw voorbereidend gesprek aldaar, aangeeft dat ze toen uw huis aanvielen met als opzet u te doden, een verklaring die niet correspondeert met uw bewering op het CGVS waar u verklaart dat ze erop uit waren de verbintenis tussen u en An. (...) te voltrekken (Vragenlijst CGVS punt 3.5).

Vervolgens verbleef u nog twee maanden bij uw vriendin M. (...); u gevraagd waarom u nog zo lang bleef, geeft u het verassende antwoord 'tot wanneer ik wist wat ik moest doen, want ik was niet van plan mijn studie zo te laten'. Gevraagd of dit effectief de reden was, beaamt u dat (zie CGVS1, p.10). Het hoeft geen betoog dat dit antwoord andermaal uw geloofwaardigheid onderuit haalt gezien het afschrikwekkende beeld dat u schetst van uw ooms en hoever zij willen gaan om hun voornemen tot uitvoering te brengen. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud zegt u daarover dat u nog twee maanden bij een vriendin bleef omdat het een moeilijke stap was om naar het buitenland te gaan (zie CGVS2, p. 3). Inhoudelijk verschilt dit echter veel van uw eerste versie. U kan hiermee uw eerste ongeloofwaardige versie niet ongedaan maken.

U gevraagd of u zich in Jordanië zou kunnen vestigen, geeft u aan dat u dit niet kan omdat uw ooms Jordaanse paspoorten hebben en ze zowel in Syrië als in Jordanië wonen. In dit opzicht kan het dan ook totaal niet overtuigen dat u er geen idee van hebt waar in Jordanië ze dan wel wonen. U initieel gevraagd waar ze wonen in Jordanië, stelt u 'ik weet het niet, ik ben nooit bij hen geweest'. Later tijdens het gesprek gevraagd of u dit echt niet weet, antwoordt u 'neen, want ik ben daar nooit geweest'. Gepeild of u zich hieromtrent nooit bevraagd hebt, geeft u plots aan 'jawel, maar ik ben het gewoon vergeten'. Het hoeft geen betoog dat ook deze woorden uw geloofwaardigheid ondermijnen, net zoals uw onwetendheid over de neef met wie u diende te huwen. U gevraagd wat hij doet in het leven, stelt u niets over hem te weten. Gevraagd waar hij woont, komt u niet verder dan 'in Jordanië of in Syrië'. Gepeild of u weet wat hij doet, antwoordt u 'waarom moet ik dat weten, ik wil het niet weten, ik spreek niet met hem' (zie CGVS1, p.5, 11). Moest er ook maar enig geloof aan uw vrees kunnen worden gehecht, dan kan men er toch van uitgaan dat u alles in het werk zou hebben gesteld om zoveel mogelijk informatie over hem en uw ooms te achterhalen; informatie hieromtrent is immers van essentieel belang om uw vrees ten overstaan van Jordanië te beoordelen en uw onwetendheid, en hier herhaalt het CGVS zich, bevestigt andermaal het ongeloofwaardig karakter van de door u aangehaalde problematiek.

U gevraagd of er behalve de ooms, een problematiek waar gezien bovenstaande observaties geen geloof aan kan worden gehecht, nog andere redenen zijn waarom u niet naar Jordanië zou kunnen gaan, verklaart u uitdrukkelijk dat er geen andere redenen zijn (zie CGVS1, p.10). Moest u menen dat nog andere obstakels een verblijf in Jordanië in de weg zouden staan, kan er van u verwacht worden dat u deze nu zou opwerpen gezien de vraag eenduidig is, niet voor interpretatie vatbaar en er daarenboven van kan worden uitgegaan dat u hier in de loop der jaren over zou hebben nagedacht. Ook ten aanzien van Dienst Vreemdelingenzaken gaf u als antwoord op deze vraag enkel te kennen dat u uw ooms daar vreesde (Vragenlijst punt 3.5).

Gezien het geheel van bovenstaande observaties hebt u de door u aangehaalde problematiek totaal niet aannemelijk gemaakt en dienen u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus te worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten doen hier geen afbreuk aan vermits ze betrekking hebben op elementen die hier totaal niet ter discussie staan. Uw identiteit, afkomst, studies en het loutere feit dat u via volmacht gehuwd bent, hoeven hier immers niet ter discussie te staan. Evenmin kan het geluidsfragment een ander licht werpen op bovenstaande appreciatie daar totaal niet duidelijk is wie hier spreekt en met welke opzet dit gesprek werd opgenomen. In de marge dient nog aangestipt dat u ten aanzien van Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde uw paspoort in Turkije te hebben achtergelaten bij mensen die u niet kent (Verklaring DVZ punt 24). Het hoeft geen verder betoog dat een dergelijke verklaring evenmin bijdraagt tot uw algemene geloofwaardigheid.

Volledigheidshalve wenst het CGVS nog op te merken dat de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM, enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Het is pas op het ogenblik dat aan u daadwerkelijk een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Onderhavige beslissing houdt evenwel enkel in dat u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Deze beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel en heeft dan ook niet tot gevolg dat er op ongeoorloofde wijze wordt ingemengd in uw privéleven of dat u feitelijk gescheiden wordt van uw partner en kind.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet

van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 16 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003). Zij maakt tevens gewag van een manifeste appreciatiefout.

Verzoekster citeert artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet en betoogt als volgt:

“Volgens deze bepaling moet er, rekening houdend met het specifieke profiel van verzoekster, een grondige analyse uitgevoerd worden van de relevante informatie die door verzoekster werd voorgelegd. Dit werd in casu niet correct gedaan. De verwerende partij begaat hier een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoekster te weerhouden (Raad van state, arrest 104.820 van 18 maart 2002) en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten. In voorkomend geval, miskent het CGVS de notie van vluchteling (artikel 48/3) en die van subsidiaire bescherming (artikel 48/4).”

Vervolgens laat verzoekster over de persoonlijkheid van haar vader het volgende gelden:

“Verzoekster vreest dat haar vader haar kwaad zal doen als zij terugkeert, omdat zij aan de universiteit heeft gestudeerd, is getrouwd en haar land heeft verlaten, wat allemaal tegen de wens van haar vader ingaat, die zeer conservatief is. Het CGVS gelooft echter niet in deze quasikarikatuur van haar vader, gezien de verklaringen van verzoekster over het gedrag van haar moeder, haar eigen gedrag en dat van haar zuster (bestreden beslissing, pp. 2-3).

Ten eerste verbaast het CGVS zich erover dat verzoeksters moeder meermaals tegen de wil van verzoeksters vader heeft gehandeld, hoewel deze laatste zeer conservatief is (bestreden beslissing, p. 2). Daarbij gaat het CGVS volledig voorbij aan de volkomen logische en coherente uitleg van verzoekster. Wat het feit betreft dat haar moeder weigerde zich bij verzoeksters vader in Jordanië te voegen, ondanks diens verzoek, moet worden begrepen dat verzoeksters moeder zichzelf en haar kinderen tegen de vader wilde beschermen en dat het voor haar, aangezien zij zich in Jededeih (in Syrië) bevindt, gemakkelijk was om op afstand te weigeren zich bij haar man in Ab Elias te voegen. Verzoekster heeft echter tijdens haar eerste onderhoud verklaard dat zij en haar familie zich bij de vader moesten voegen om aan zijn ooms te ontkomen, en dat haar vader verzoekster en haar moeder had geslagen toen zij eenmaal waren aangekomen (CGVS 1, pp. 7 en 8).

Met betrekking tot het feit dat zijn moeder tegen de wil van zijn vader naar Syrië is teruggekeerd, verklaart verzoekster duidelijk dat zij deze situatie moest ontvluchten en gebruik heeft gemaakt van het feit dat de vader niet thuis was om te vluchten (CGVS 1, p. 8; CGVS 2, p. 7). Zij bleven slechts enkele maanden bij de vader in Libanon omdat de situatie zo moeilijk was (CGVS 2, p. 7). Zij kozen ook voor vestiging in Syrië, waar zij buiten het bereik van de vader waren, aangezien hij daarheen was uitgezet, zijn verblijfsvergunning was ingetrokken en het verboden was terug te keren (CGVS 1, p. 7; CGVS 2, p. 11). Het door het CGVS geschetste beeld, dat verzoeksters moeder lijkt voor te stellen als een vrouw die vrij was om haar eigen keuzes te maken tegen het advies van haar echtgenoot in, houdt totaal geen rekening met de context en met het feit dat haar moeder niet met haar echtgenoot kon opschieten, werd geslagen en in plaats daarvan probeerde haar echtgenoot ongehoorzaam te zijn om zichzelf en haar kinderen een beter leven te bieden. Wanneer verzoekster haar inschrijving aan de universiteit toelicht, maakt zij immers duidelijk dat haar moeder ermee instemde, maar dat zij haar niet durfde te helpen uit angst voor de vader (CGVS 2, p. 10).

Bovendien had het CGVS, indien verzoeksters verklaringen over het gedrag van haar moeder tegenstrijdig en inconsistent leken, haar daarover moeten ondervragen en haar de kans moeten geven uitleg te geven. Door dit niet te doen, heeft het CGVS artikel 17§ 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2013, gelezen in overeenstemming met artikel 16 van de procedurerichtlijn, geschonden.

Met betrekking tot het feit dat verzoeksters moeder heeft ingestemd met haar huwelijk, herhaalt verzoekster in de twee onderhouds meermaals dat haar moeder heeft ingestemd omdat zij in 2019 in Syrië was, ver van haar vader – die niet kon terugkeren – en alleen heeft ingestemd omdat hij niet aanwezig was. Verzoekster zegt heel duidelijk dat als haar vader aanwezig was geweest, zijn moeder nooit zou hebben durven instemmen (CGVS 2, pp. 14 en 15). Zij legt ook uit dat haar moeder bang was om haar toestemming te geven tegen het advies van de vader in, maar dat zij niet wilde dat haar dochter hetzelfde leven zou hebben als zij (CGVS 2, p. 13).

Het CGVS heeft de verklaringen van verzoekster dus ten onrechte geselecteerd, zonder ze in hun geheel in aanmerking te nemen, en heeft een beeld van haar moeder geschetst dat in feite onjuist was.

Ten tweede vindt het CGVS het verbazingwekkend dat verzoekster zich aan de universiteit durfde in te schrijven terwijl zij uit een zo conservatief milieu komt (bestreden beslissing, pp. 2 en 3).

Om te beginnen is deze beoordeling volledig stereotiep en gebaseerd op een subjectieve analyse van wat een jong meisje dat in een dergelijk conservatief milieu is geboren, volgens het CGVS had moeten doen. Deze beoordeling is niet gebaseerd op enig objectief element en kan niet geldig worden gebruikt als argument om deze beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus te rechtvaardigen.

Voorts is de door het CGVS vastgestelde zogenaamde chronologische tegenstrijdigheid helemaal geen tegenstrijdigheid. Op het eerste onderhoud heeft verzoekster met betrekking tot haar inschrijving aan de universiteit – zonder verdere vragen om haar uit te nodigen nauwkeuriger te zijn – het volgende verklaard: (...)

(CGVS 1, p. 8)

Gevraagd om zich tijdens het tweede onderhoud nader te verklaren, legde zij aldus uit dat zij zich in 2014 had ingeschreven (voor het jaar 2014-2015), maar dat zij pas echt lessen had kunnen volgen ("weer beginnen te studeren" - CGVS 2, p. 9) toen haar vader in juni 2015 was gearresteerd (CGVS 2, p. 9). Dit bleek immers al uit haar verklaringen op het eerste onderhoud, aangezien zij al had verklaard dat het aanwezig zijn bij de lessen niet verglicht was en dat zij de nota's moest kopen. Het feit dat verzoekster onzeker is over wanneer zij zich heeft ingeschreven, komt doordat zij in het jaar 2014-2015 niet normaal naar school heeft kunnen gaan, omdat haar vader in juni 2015 (dus aan het einde van het schooljaar) is gearresteerd. Dat jaar was ze dus geldig ingeschreven, maar het was niet echt een schooljaar voor haar omdat ze alles in het geheim moest doen. Pas in het jaar 2015-2016 kon zij de examens afleggen (CGVS 2, p. 12). Dit verklaart de twijfel van verzoekster, aangezien het jaar 2014-2015 niet echt een pauzejaar was, noch een studiejaar, maar een enigszins "tussenjaar" waarin zij ervan overtuigd was dat zij rechten wilde studeren, maar dit niet kon doen zoals zij wilde vanwege haar vader.

Wat de mening van haar vader betreft, is verzoekster niet warrig, maar probeerde zij aan het CGVS te beschrijven wat zij dacht toen zij zich inschreef aan de universiteit.

(...)

(CGVS 2, p. 10)

Toen verzoekster verklaarde dat zij niet had geweten dat haar vader tegen de universiteit was, legde zij uit dat hij haar niet formeel had gezegd dat het haar verboden was zich in te schrijven voordat zij dat deed. Zij legde terecht uit dat zij tot dan toe had kunnen studeren en dat zij had gehoopt dat zijn vader haar, zodra hij voor een voldongen feit was gesteld, niet zou verbieden haar studie voort te zetten. De houding van het CGVS is volledig bekrompen, aangezien het geen genoegen neemt met de uitleg van verzoekster, die niet tegenstrijdig of onlogisch, maar heel zinnig is. Voorts beroept het CGVS zich op het door verzoekster gegeven voorbeeld – van de dag waarop haar vader haar sloeg na een huwelijksaanzoek – om te stellen dat verzoeksters toespraak niet strookt met het beeld dat zij van haar vader geeft, maar deze gebeurtenis is volkomen irrelevant, aangezien verzoekster dit verhaal vertelt om uit te leggen hoe haar vader niet wilde dat zij met iemand anders dan haar neef trouwde (CGVS 2, pp. 13-14).

Ten derde is het CGVS van mening dat de verklaringen van verzoekster over de relatie tussen haar vader en haar zus Di. (...) niet logisch zijn (bestreden beslissing, p. 3).

Allereerst vindt het CGVS het verbazingwekkend dat Di. (...) toestaat dat haar vader in een flat in hetzelfde gebouw woont als zij, terwijl Di. (...) binnen het conflict – tussen verzoekster en haar moeder versus haar vader – duidelijk aan de kant van haar moeder en zus lijkt te staan (bestreden beslissing, p. 3).

Er zij op gewezen dat het CGVS verzoekster ook op dit punt niet heeft geconfronteerd en haar – in strijd met artikel 17§ 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, gelezen in overeenstemming met artikel 16 van de procedurerichtlijn – niet de kans heeft gegeven zich te verantwoorden. Verzoekster had kunnen uitleggen dat haar zus zich om familiale en culturele redenen verplicht voelde om haar vader in het gebouw te laten wonen omdat deze persoon, ondanks het conflict in de familie, nog steeds haar vader is en zij het niet kon opbrengen om hem op straat te laten leven. Hun vader kon geen huis vinden om te huren, en het was Di. (...)’s man die erop stond dat ze haar vader een woning in hun gebouw lieten huren. Het CGVS vindt het een vreemde situatie om haar vader daar te laten wonen, waarbij het opnieuw een subjectieve beoordeling maakt die niet is gebaseerd op enige objectieve bron. Respect voor ouders (wat voedsel- of huisvestingshulp kan inhouden) is een fundamentele waarde van de Islam:

- « (...) » (Inshallah, « Les parents », beschikbaar op: <https://www.inshallah.com/bloq/bon-comportement-musulman/parents-islam/>) (stuk 3)

- « (...) » (Ajib, « Liens familiaux en islam : exemple du Prophète (que la prière d'Allah et Son salut soient sur lui) », beschikbaar op: <https://www.aiib.fr/liens-familiaux-islam/>) (stuk 4)

- « (...) » (La revue des religions, « Éducation parentale et psychologie de l'enfant: une perspective islamique », 12 juni 2019, beschikbaar op: <https://www.revuedesreligions.org/education-parentale-et-psychologie-de-lenfant-une-perspective-islamique/>) (stuk 5)

Bovendien heeft het CGVS ten onrechte gesteld dat de vader van verzoekster, die in hetzelfde gebouw woonde, noodzakelijkerwijs moest weten dat zij en haar zus contact hebben. Haar vader en haar zus

wonen niet in dezelfde woning en het is heel goed mogelijk dat haar zus in de privacy van haar eigen huis contact heeft met haar zus zonder dat hun vader daarvan op de hoogte is. Vooral omdat de relatie tussen haar zus en haar vader niet zo goed is.

Wat het huwelijk van haar zus betreft, geeft het CGVS een volkomen selectief en onjuiste lezing van verzoeksters verklaringen. Verzoekster legde duidelijk uit dat het eerste huwelijk van haar zus niet goed was verlopen, voornamelijk omdat de man een slechte relatie met haar vader had. Zij legt verder uit dat de vader het voor het huwelijk met hem eens was, maar dat na het huwelijk de Problemen begonnen. Zij verklaart ook dat haar vader instemde met het tweede huwelijk (CGVS 2, p. 6). In tegenstelling tot het beeld dat het CGVS schetst, trouwde haar zus dus telkens met mannen die haar vader had toegelaten.

Wat ten slotte de positie van haar zus in het conflict betreft, zei verzoekster dat zij niet wist wat haar positie was, omdat het CGVS haar ten tijde van het onderhoud ondervroeg over de vraag hoe de verloving en vervolgens het huwelijk mogelijk waren geweest zonder de toestemming van haar vader. Zij legde daarom uit dat haar mening niet telde, omdat zij gewoon zijn zus was en zich in Libanon bevond. Verzoekster zegt "ik weet niet wat haar mening was" (CGVS 2, p. 15). Maar dan maakt ze duidelijk dat ze tegen is wat haar vader doet, en dat ze nu duidelijk blij is met het huwelijk van haar zus.

Bijgevolg zijn, anders dan het CGVS beweert, de handelingen van verzoekster, evenals die van haar zus en haar moeder, logisch en coherent en stellen zij de conservatieve persoonlijkheid van de vader niet ter discussie. Bovendien kan verzoekster slechts opmerken dat uw Raad in zijn arrest nr. 273.744 de eerste beslissing van het CGVS had vernietigd, vooral omdat verzoekster verschillende objectieve informatie en bronnen had verstrekt over de risico's van vervolging door mannen als vrouw in Jordanië. Het CGVS neemt echter een volledig subjectieve beslissing over de gedragingen die hem logisch lijken, zonder deze logica te baseren op enige objectieve bron of documentatie (er is niets in het administratieve dossier). Dit argument kan dus niet worden gevolgd en er kan niet van worden uitgegaan dat het CGVS een reële analyse heeft gemaakt van het risico van vervolging ten aanzien van haar vader in geval van terugkeer."

Over de gebeurtenissen rond haar huwelijk en vlucht stelt verzoekster het volgende:

"Het CGVS begrijpt niet waarom de familie van Ad. (...) niet heeft geprobeerd de instemming van verzoeksters vader met het huwelijk te verkrijgen (bestreden beslissing, p. 4).

De beoordeling van het CGVS gaat echter volledig voorbij aan de familiale achtergrond van verzoekster, die zij in beide onderhouds herhaalt en beschrijft. Haar moeder was ook gedwongen getrouwd met haar vader, een man die ouder was dan zij en gewelddadig. Verzoekster leerde Ad. (...) kennen want hun beide moeders elkaar kenden. Verzoekster legt goed uit dat haar vader ten tijde van de verloving in de gevangenis zat (waar hij lange tijd verbleef) en dat de rest van de familie dacht dat hij er niet uit zou komen. Het was dus niet nodig om op dat moment de instemming van haar vader te verkrijgen. Verder verklaart verzoekster dat zij graag zijn instemming had gehad, als dat mogelijk was geweest, maar dat zij haar vader vanaf 2015 slechts enkele maanden heeft teruggezien, toen zij met haar gezin bij hem in Libanon ging wonen. En op dat moment verklaart ze dat haar vader haar sloeg. Het is dus heel logisch dat, terwijl hij tussen 2015 en 2017 werd aangehouden, er geen nieuws van hem was, het noch voor de familie van Ad. (...) noch voor verzoekster mogelijk was om hem te overtuigen, omdat zij eenvoudigweg geen nieuws hadden. Eenmaal vrijgelaten, heeft verzoekster zich na enige tijd bij hem gevoegd met haar familie en dat ging zeer slecht, aangezien zij in haar eerste onderhoud reeds verklaart dat hij haar sloeg omdat zij niet met zijn neef wilde trouwen (CGVS 1, p. 8). De PO gaat maar door over waarom de familie van Ad. (...) niet heeft geprobeerd verzoeksters vader te overtuigen, maar houdt in feite geen rekening met de culturele en traditionele context volgens welke verzoekster reeds aan haar neef was beloofd, zonder dat de vader openstond voor verdere discussie. Toen haar vader in 2017 werd vrijgelaten, hadden verzoekster en haar verloofde bovendien al twee jaar verkeren en had verzoekster haar zeer conflictueuze relatie met haar vader al aan haar schoonfamilie kunnen uitleggen (CGVS 2, p. 13). Het is dus heel normaal dat de schoonfamilie niet de moeite heeft genomen om te proberen haar vader te overtuigen.

Verder doet het CGVS weer geen objectief onderzoek, terwijl bronnen uitleggen hoe het zeer slecht is om je te verloven met een meisje waarvan de hand al door een andere man is gevraagd: « (...) »¹

De verklaringen van verzoekster betreffende de pogingen van de familie van Ad. (...) om haar vader te overtuigen zijn begrijpelijk en logisch, aangezien het CGVS geen objectieve elementen aanvoert om deze buiten beschouwing te laten.

Bovendien wat betreft het feit dat haar vader en ooms gewelddadig waren, is de analyse van het CGVS onjuist: het is in geen geval omdat zij gewelddadig waren tegen de vrouwen in hun familie, dat deze mensen gewelddadig konden zijn tegen buitenstaanders. Zo was haar vader gewelddadig tegen verzoekster en haar moeder, omdat hij vond dat hij beslissingsbevoegdheid over hen had en hen kon straffen wanneer zij zijn wensen niet respecteerden. Het is heel anders om de familie van Ad. (...) buiten de familiecontext aan te vallen. Daarom verklaarde verzoekster dat de familie van Ad. (...) niet bang was geweest, of er zelfs maar aan gedacht had, Problemen te krijgen met verzoeksters vader.

Deze analyse van het CGVS is nog steeds volledig subjectief, zonder op enige bron te zijn gebaseerd. Net zoals wanneer het CGVS beweert dat een huwelijk met toestemming van de vader boven is aan een huwelijk zonder toestemming van de vader, doet het CGVS deze bewering zonder enige relevante bron om deze te ondersteunen, en het is niet duidelijk hoe het CGVS zich dit laat ondersteunen. Voorts weet verzoekster niet precies of zij heeft geprobeerd haar vader te overtuigen, omdat zij sinds 2015, afgezien van de tijd dat zij bij hem is gaan wonen, vrijwel geen contact meer met hem heeft gehad. Vanaf dat moment en zolang zij bij hem woonde, was zij voortdurend in conflict met haar vader en zij kon het CGVS dan ook niet precies vertellen of zij één, twee of meer keren met hem over Ad. (...) had gesproken, ook al wilde haar vader dat zij met zijn neef zou trouwen. Het CGVS lijkt niet echt rekening te willen houden met verzoeksters verklaringen, waarin keer op keer wordt beschreven hoe moeilijk de dialoog met haar vader verliep: het is ook moeilijk te geloven dat verzoekster, toen zij weer bij hem ging wonen, met hem over Ad. (...) begon te praten, hoewel haar vader nog steeds wilde dat zij met zijn neef trouwde.

Ten slotte heeft het CGVS verzoekster niet gevraagd hoe zij verklaarde dat haar vader zijn toestemming had gegeven aan haar zus Di. (...) om te trouwen met mannen van haar keuze (schending van artikel 17 § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, gelezen in overeenstemming met artikel 16 van de opvangrichtlijn). Bovendien houdt het CGVS er helemaal geen rekening mee dat haar zus Di. (...), anders dan verzoekster, niet aan haar neef was beloofd.

De conclusie van het CGVS is dus volledig tegenstrijdig: « Belangrijk om te duiden: het punt van het CGVS is niet dat u Problemen met uw vader en zijn familie zou hebben kunnen vermijden door zijn akkoord te vragen. Het punt is dat de problemen met uw vader en zijn broers ongeloofwaardig worden omdat het binnen de context van uw relaas zonder meer logisch zou zijn het akkoord van uw vader te zoeken." (bestreden beslissing, p. 4)

Verzoekster begrijpt niet hoe het CGVS tot de conclusie komt dat het logisch zou zijn geweest de instemming van de vader te vragen, ook al is het CGVS zo vrij te stellen dat het doel van zijn betoog niet is te zeggen dat zij de Problemen had kunnen vermijden door die instemming te vragen. Als het CGVS zelf impliceert dat deze overeenkomst de Problemen hoe dan ook niet zou hebben vermeden, beantwoordt hij reeds de vraag waarom verzoekster deze overeenkomst niet heeft nagestreefd – en dit is wat zij in deze tweede onderhouden vele malen herhaalt: omdat het volkomen zinloos en nutteloos zou zijn geweest."

Daarna beargumenteert verzoekster wat betreft de verschillende pogingen tot huwelijk door haar ooms als volgt:

"In de beslissing staat: "(...)" (bestreden beslissing, pp. 4-5)

Ten eerste heeft verzoekster uiteengezet dat de oorlog in 2011 is uitgebroken. Deze tragédie maakt het heel begrijpelijk dat het huwelijksproject vanaf dat moment werd opgeschort. Ze verhuisde toen de oorlog uitbrak, en haar ooms ook. Zij heeft dus tijdens haar eerste verhoor een geloofwaardige en logische verklaring gegeven, die door de realiteit van de gebeurtenissen wordt gestaafd:

"(...)" (CGVS 1, p. 9).

Dit herhaalt ze aan het begin van het tweede interview:

(...)

(CGVS 2, p. 3)

Deze oorlog is nog steeds aan de gang, hoewel de intensiteit van de gevechten in de loop van de tijd voortdurend varieert.

Toen de gevechten ophielden, vervolgde haar ooms haar verschillende malen in een poging haar tot een huwelijk te dwingen:

"(...)" (CGVS 1, p. 8).

Er zij op gewezen dat een gedwongen huwelijk niet betekent dat de vrouw met geweld naar de plaats van het huwelijk wordt gebracht. Een gedwongen huwelijk kan worden gedefinieerd als volg: "Een gedwongen huwelijk wordt beschouwd als de verbintenis tussen twee personen van wie er ten minste één niet uit vrije wil en ten volle met het huwelijk heeft ingestemd. Het gaat dus over huwelijken onder fysieke en morele dwang. Terwijl fysieke dwang gemakkelijk herkenbaar is, is morele dwang vaak heel wat subtieler en bijgevolg ook moeilijk op te sporen"². In het onderhavige geval blijkt duidelijk uit de verklaringen van verzoekster dat zij zowel aan morele als aan fysieke dwang is blootgesteld.

Het is moeilijk de redenering te begrijpen van het CGVS die verbaasd is dat zijn ooms "meer volhardend zouden geweest zijn in hun pogingen hun doel te bereiken". Het CGVS is dus van mening dat een oom die zijn nichtje in het bijzijn van anderen met geweld komt aanvallen, geen voldoende poging is om haar te overtuigen.

Pas toen zij van zijn huwelijk hoorden, werd zijn ooms veel opdringeriger en gewelddadiger: "(...)" (CGVS 1, p. 11).

In de tweede plaats heeft verzoekster uiteengezet dat zij verschillende malen naar elders had willen vluchten, maar dat de oorlog de vlucht veel moeilijker en bijna onmogelijk had gemaakt. Deze verklaringen zijn opnieuw geloofwaardig en worden gestaafd door de realiteit van het geweld in Syrië:

"(...)" (CGVS 1, p. 7).

Daarna het CGVS opnieuw verbaasd dat verzoekster gedurende verschillende jaren aan de universiteit was blijven studeren zonder te vluchten: "(...)" (bestreden beslissing, p. 5).

Enerzijds is het feit dat zij is blijven studeren geenszins onverenigbaar met het feit dat haar ooms geweld tegen haar hebben gebruikt om haar tot een huwelijk te dwingen. Hoewel de universiteit verzoekster enige stabiliteit en een glimp van de toekomst verschaftte, is het niet meer dan normaal dat zij besloot de universiteit voort te zetten om zo goed mogelijk te proberen haar onafhankelijkheid te behouden.

Anderzijds verklaarde verzoekster, hoewel zij nog aan de universiteit was ingeschreven, dat zij juist wegens de gedraging van haar ooms bijna nooit naar de lessen ging:

"(...)" (CGVS 1, p. 7).

Dit herhaalt ze aan het begin van het tweede onderhoud:

(...)

(CGVS 2, p. 4)

Ten slotte zij erop gewezen dat verzoekster uiteindelijk naar Libanon is gevlucht wegens de gedwongen en gewelddadige pogingen van haar ooms om haar te doen huwen:

"(...)" (CGVS 1, p. 8).

De houding van haar vader getuigt van een zeer traditionele en ouderwetse mening over vrouwen, en draagt ook bij tot het begrijpen van de houding van verzoekster, die ondanks alles vasthoudt aan voortzetting van haar studie:

"(...)" (CGVS 1, p. 7)."

Over de laatste poging tot het huwelijk stelt verzoekster het volgende:

"Volgens het CGVS: "(...)" (bestreden beslissing, p. 5).

Ook hier houdt het CGVS geen rekening met de persoonlijke situatie van verzoekster. Zoals herhaaldelijk is verklaard, probeerde haar ooms haar inderdaad al enkele jaren tot een huwelijk te dwingen. Het was duidelijk dat verzoekster niet zou instemmen met het bijwonen van een huwelijksceremonie. De laatste mogelijkheid die haar nog restte, was hen ervan te laten verdenken het huwelijk te hebben geconsumeerd. De Protection Officer heeft dit punt echter niet verder onderzocht. Verzoeksters eerste verklaarde: "(...)" (CGVS 1, p. 8). Meer precies, verklaarde ze: "(...)" (CGVS 1, p. 9).

Het doel van haar ooms bij dit bezoek was dus niet om tijdens het bezoek een huwelijk te regelen, maar alleen om haar te dwingen voorgoed te trouwen, nadat zij had vernomen van haar huwelijk met M. A. A. (...). Het is dus heel logisch dat haar ooms dit bezoek niet van tevoren hebben georganiseerd. De Protection Officer heeft echter geen nadere details gevraagd over het verloop van deze gebeurtenis, die van groot belang is in verzoeksters relaas. Er waren geen verdere vragen tijdens het tweede onderhoud.

Nog, volgens het CGVS: "(...)" (bestreden beslissing, p. 5).

Op dit punt zijn verzoeksters verklaringen in de verschillende gesprekken niet tegenstrijdig. Het is inderdaad zeer waarschijnlijk dat haar ooms met geweld met haar wilden trouwen, of anders, haar vermoorden."

Over haar verblijf bij haar vriend M. stelt verzoekster het volgende:

"Volgens het CGVS: "(...)" (bestreden beslissing, p. 5).

Ook hier maakt het CGVS een volledig subjectieve analyse van de situatie van verzoekster. Zeker, in het licht van de vrees voor vervolging kan het redelijk lijken om te besluiten alles op te geven. Het is echter ook redelijk dat verzoekster zich deze vraag heeft gesteld in verband met haar studie. In Syrië is toegang tot onderwijs voor vrouwen geen vanzelfsprekendheid. Het is nog minder vanzelfsprekend wanneer het om de universiteit gaat. Aangezien onderwijs voor haar een teken van emancipatie kan zijn, is het niet meer dan logisch dat verzoekster hiermee rekening had moeten houden alvorens haar land te verlaten en de inspanningen die zij zich de laatste 4 jaar van haar leven heeft getroost, te verwerpen. Dit is precies wat zij aan het begin van het tweede onderhoud herhaalt en wat zij wil verduidelijken, namelijk dat het voor haar geen gemakkelijke of voor de hand liggende beslissing was om alles achter te laten en haar studie op te geven om het land te verlaten. Ook hier had het CGVS, indien deze verduidelijking aan het begin van het onderhoud in tegenspraak leek met haar eerdere verklaringen, haar daarover moeten ondervragen (schending van artikel 17 §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, gelezen in overeenstemming met artikel 16 van de richtlijn).

In het bijzonder indien verzoekster niet echt bang was voor haar ooms, is het twijfelachtig waarom zij slechts enkele maanden voor haar afstuderen heeft besloten Syrië te verlaten. Ze had inderdaad gezegd: "(...)" (CGVS 1, p. 7). De beslissing van verzoekster om haar studie op te geven, waarvan het belang uit

haar verklaringen bleek, was noodzakelijkerwijs het gevolg van haar vrees om opnieuw door haar ooms te worden vervolgd.”

Wat betreft de mogelijkheid om zich in Jordanië te hervestigen, laat verzoekster het volgende gelden:

“Het CGVS stelt dat verzoekster zich in Jordanië zou kunnen hervestigen, omdat zij niet genoeg informatie kan verstrekken over haar ooms en vader: (...)” (bestreden beslissing, p. 5).

Op dit punt is het opvallend dat het CGVS enkel het gebrek aan kennis over zijn adres en beroep aanvoert om te oordelen dat verzoekster haar ooms niet goed genoeg kent. Bovendien heeft verzoekster een bevredigende uitleg gegeven over de redenen waarom zij zijn adres niet kende:

“(…)” (CGVS 1, p. 5).

Volgens artikel 48/6§5 van de Vreemdelingenwet, “(…)”. Verzoekster is de moeder van een dochtertje, E. (...), wier vader in België als vluchteling is erkend (en die zelf erkend is als vluchteling). In geval van terugkeer zal verzoekster alleen naar Jordanië moeten terugkeren.

Er zijn diverse verslagen die tonen de vervolging van vrouwen door mannen in Jordanië. Indien zij alleen naar Jordanië terugkeert, waar alleen haar vader verblijft, waar haar man niet met haar kan bevestigen, zal verzoekster zeer zeker het doelwit van vervolging worden:

- “(…)” (Amnesty International, Rapport 2020/21, p. 269, beschikbaar op : <https://www.amnesty.org/en/wp-content/uploads/sites/8/2021/05/PQL1032022021FRENCH.pdf>)

- “(…)” (HRW, Jordan: Events of 2020, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/world-report/2021/country-chapters/jordan#49dda6>)

- “(…)” (US Department of State, “2020 Country Reports on Human Rights Practices: Jordan”, 30 March 2021, p. 9, beschikbaar op: <https://www.state.gov/wp-content/uploads/2021/10/JORDAN-2020-HUMAN-RIGHTS-REPORT.pdf>)

Verzoekster probeerde uit te leggen waarom zij door haar vader en ooms zou blijven worden achtervolgd indien zij terugkeerde: “(…)” (CGVS 1, p. 10). Indien zij naar Jordanië terugkeert, zal haar vader volgens de wet de volledige macht over haar hebben en zullen de autoriteiten niet in staat zijn haar tegen de wil van haar vader te beschermen.

Door geen rekening te houden met alle elementen betreffende verzoeksters situatie in geval van terugkeer naar Jordanië, heeft het CGVS artikel 48/6, §5, van de Vreemdelingenwet geschonden.”

Ten slotte betoogt verzoekster nog als volgt met betrekking tot de door haar neergelegde documenten:

“De vervolging waarvan verzoekster het slachtoffer is, is gepleegd door particulieren. Zij zijn derhalve zeer moeilijk te bewijzen. Verzoekster heeft echter getracht al het bewijsmateriaal te verstrekken waarover zij beschikt. Verzoekster heeft met name geluidsfragmenten meegebracht.

Het CGVS stelt echter: “(…)” (bestreden beslissing, p. 5). Uit de notities van de twee persoonlijke onderhouds blijkt echter dat de Protection Officer geen vragen heeft gesteld over de herkomst van dit geluidsfragment. Het CGVS kan dus niet tot deze conclusie komen zonder verzoekster hierover vooraf te ondervragen. Verzoekster had spontaan gezegd: “(…)” (CGVS 1, p. 10). De Protection Officer heeft haar echter geen vragen gesteld over wanneer deze geluidsfragment is gemaakt, hoe zij deze heeft ontvangen, enz.

Ten slotte is de opmerking van het CGVS over het paspoort van verzoekster nauwelijks te begrijpen, aangezien de identiteit van de verzoekster niet ter discussie staat: “(…)” (bestreden beslissing, p. 5). Het CGVS legt niet uit waarom deze houding zijn geloofwaardigheid ondermijnt. Zij heeft verzoekster op dit punt ook niet ondervraagd.”

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het artikel “Les parents” van Inshallah (stuk 3);
- het artikel “Liens familiaux en islam: exemple du Prophète (que la prière d’Allah et Son salut soient sur lui)” van Ajib (stuk 4);
- het artikel “Éducation parentale et psychologie de l’enfant: une perspective islamique” van La revue des religions van 12 juni 2019 (stuk 5).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster, die de Jordaanse nationaliteit heeft, verklaart nooit in Jordanië te hebben verbleven. Aangezien zij de Jordaanse nationaliteit heeft, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gesteld

dat haar nood aan internationale bescherming ten overstaan van Jordanië dient te worden beoordeeld. Dit wordt door verzoekster niet betwist.

Verzoekster baseert haar verzoek om internationale bescherming op haar vrees voor haar conservatieve vader en ooms – de broers van haar vader – wegens haar verzet tegen een gedwongen huwelijk met een neef, wegens het door haar gekozen huwelijk met A., die de Syrische nationaliteit heeft en in 2015 in België erkend werd als vluchteling, en wegens haar vlucht naar België.

Ter staving van haar relaas legde verzoekster in de loop van de administratieve procedure een bewijs van haar verblijf in Muadamiyya, twee geboorteaktes, een Grieks document naar aanleiding van haar opname in het ziekenhuis, haar Syrische verblijfsvergunning, haar studentenkaart en het identiteitscertificaat van haar dochter voor, alsook fotokopieën van haar Jordaanse identiteitskaart, van haar burgerlijke en religieuze huwelijksakte, van een attest van familiesamenstelling, van schooldocumenten, van een bevestiging van haar identiteitsgegevens, van een bezoekerskaart voor de gevangenis van Adra, van een volmacht van haar echtgenoot aan diens vader om de huwelijksakte te kunnen tekenen, van haar UNRWA-kaart, van de vluchtelingenkaart van haar echtgenoot en van een geboortecertificaat van haar dochter (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'documenten'). Tijdens haar gesprek op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) liet verzoekster een geluidsfragment op haar gsm horen waarin haar vader haar en haar familie bedreigt (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 26 januari 2022, p. 10).

Wat het geluidsfragment betreft, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat het totaal niet duidelijk is wie hier spreekt en met welke opzet dit gesprek werd opgenomen.

Verzoekster verwijt de *protection officer* van het CGVS geen vragen te hebben gesteld over de herkomst van dit geluidsfragment en meent dat de adjunct-commissaris daarom niet tot deze conclusie kan komen. Zij gaat er evenwel aan voorbij dat zij voordat zij dit geluidsfragment liet horen verklaarde dat zij dit van haar zus had gekregen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 26 januari 2022, p. 10). Zij verschaft hierover in haar verzoekschrift geen verdere uitleg. Ter terechtzitting hiernaar gevraagd, verklaart verzoekster nog dat haar zus dit had opgenomen toen zij op weg was naar haar tweede interview. De Raad ziet niet in – en verzoekster licht niet toe – op welke wijze deze verklaringen afbreuk doen aan de vaststellingen dat het niet duidelijk is wie in dit fragment spreekt en met welke opzet dit gesprek werd opgenomen. De Raad voegt hier nog aan toe dat geluidsopnames eenvoudig in scene kunnen worden gezet, zodat er niet zonder meer objectieve bewijswaarde aan kan worden gegeven.

Wat de overige stavingstukken betreft, wordt in de bestreden beslissing overwogen dat deze betrekking hebben op elementen die hier totaal niet ter discussie staan, met name verzoeksters identiteit, afkomst, studies en het loutere feit dat zij via volmacht gehuwd is. Verzoekster laat dit motief in haar verzoekschrift ongemoeid.

Ten slotte stipt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing nog aan dat verzoeksters verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) dat zij haar paspoort in Turkije heeft achtergelaten bij mensen die zij niet kent niet bijdraagt tot haar algemene geloofwaardigheid. Door in haar verzoekschrift louter te stellen dat zij hierover niet ondervraagd werd, zonder enigszins toe te lichten wat zij daar nog aan kon toevoegen, doet verzoekster geen afbreuk aan dit pertinente motief van de bestreden beslissing. Waar verzoekster nog hekelt dat de adjunct-commissaris niet uitlegt waarom deze houding haar (algemene) geloofwaardigheid ondermijnt, wijst de Raad er op dat in het licht van de formele motiveringsplicht geen nadere motivering vereist is indien de motieven evident zijn, wat *in casu* het geval is. De Raad voegt hier nog aan toe dat een paspoort niet louter gegevens bevat over de identiteit van de betrokkene, doch ook over diens reisgegevens, zodat verzoekster niet kan volstaan met de opmerking dat haar identiteit niet ter discussie staat om het achterhouden van haar paspoort te vergoelijken.

De algemene informatie die wordt gevoegd bij het verzoekschrift (stukkenbundel verzoekster, stukken 3-5) heeft geen betrekking op de persoon van verzoekster, noch op de persoonlijke feiten die verzoekster aanvoert en kan dan ook niet volstaan om deze feiten aan te tonen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden besloten dat de door verzoekster voorgelegde stukken volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet verder worden nagegaan of verzoeksters verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante

informatie in verband met haar land van nationaliteit en in samenhang met de voorgelegde stukken, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Wat dit betreft, wordt er in de bestreden beslissing vooreerst gesteld dat het quasi-karikaturale beeld dat verzoekster maakt van haar vader en ooms als zeer conservatieve en gewelddadige personen niet geloofwaardig is. De adjunct-commissaris wijst hiervoor op de volgende bevindingen:

“Ten eerste is het beeld dat u schetst van uw moeder in deze onderdrukkende situatie niet consistent. Enerzijds stelt u dat uw vader een zeer conservatief man is die de familie in zeer verregaande mate controleert, en dat uw moeder niets tegen zijn wil durft te doen (zie verslag persoonlijk onderhoud CGVS dd. 26/01/2022 [CGVS1], p. 7, 8, 10 en verslag persoonlijk onderhoud CGVS dd. 16/11/2022 [CGVS2], p. 10). Anderzijds weigert uw moeder naar Jordanië te verhuizen ondanks dat uw vader dat vraagt (zie CGVS1, p. 7 en CGVS2, p. 6-7), vertrekt ze uit Libanon met de kinderen naar Syrië tegen de wens van uw vader (zie CGVS1, p. 8) en – bovenal – keurt zij uw huwelijk goed, opnieuw tegen de wil van uw vader en uw ooms (zie CGVS1, p. 6 en CGVS2, p. 11, 13). De uiterst dominante positie die u uw vader toeschrijft is moeilijk te verenigen met de initiatieven die u uw moeder toeschrijft.

Een gelijkaardige bedenking moet men maken bij uw eigen gedragingen zoals u ze schetste in uw verklaringen. Zo is het zeer opvallend dat u enerzijds stelt dat u in uw jeugd niet op gewone wijze naar buiten mocht behalve om naar school te gaan ‘omdat die voor meisjes was’ (zie CGVS1, p. 8), terwijl u zich anderzijds geheel onafhankelijk en op eigen initiatief zou hebben ingeschreven aan de universiteit, zonder medeweten van uw vader of uw moeder. U zou namelijk gebruik hebben gemaakt van een uitstap naar centrum Damascus met uw moeder om kleren te gaan kopen, om dan op eigen houtje naar de universiteit te gaan met uw diploma middelbaar onderwijs om u daar in te schrijven (zie CGVS2, p. 9, 10). Dit zou heel opvallend zijn voor een meisje uit een zeer conservatief milieu.

Dan is het des te signifikanter dat u zichzelf over deze inschrijving op niet onbelangrijke wijze tegensprekt doorheen uw verklaringen. Zo legt u in uw eerste persoonlijk onderhoud omstandig uit dat u begon te studeren in 2014 en dat dat maar mogelijk was omdat uw vader toen al was gearresteerd (zie CGVS1, p. 8). Bij uw tweede persoonlijk onderhoud stelt u eveneens dat u reeds begon te studeren in het 2014, dit terwijl uw vader pas werd gearresteerd in 2015 (zie CGVS2, p. 9, 11, 12). Hierop gewezen kon u niet met zekerheid zeggen of u na uw middelbaar onderwijs dadelijk begon te studeren – dus in het academiejaar 2014-2015, vóór de arrestatie van uw vader –, dan wel of er een periode verliep tussen het behalen van uw middelbaar diploma en het begin van uw universitaire studies (zie CGVS2, p. 9, 12). Het is uiterst vreemd dat u dit niet met zekerheid kan duiden. Er is toch een afdoende groot verschil tussen universitaire studies na je middelbaar of een pauzejaar na je middelbaar omdat je vader geen toestemming geeft voor hogere studies. Dan mag men toch verwachten dat u dadelijk op heldere wijze kan zeggen hoe het bij u precies zat.

U werd herhaaldelijk gevraagd wanneer u uw studies precies begon. Uiteindelijk stelt u dat u zich had ingeschreven in het academiejaar 2014-2015, maar dat u niet werkelijk kon studeren en examens afleggen omdat uw vader dat in de weg stond. Zodoende begon u pas werkelijk te studeren na de arrestatie van uw vader (zie CGVS2, p. 9, 12).

Gevraagd hoe u zich dan kon inschrijven in het academiejaar 2014-2015 – vóór de arrestatie van uw vader – terwijl uw vader daar tegen was, vertelt u het bovenstaande verhaal over uw inschrijving aan de universiteit tijdens een uitstap naar centrum Damascus met uw moeder. U bent echter warrig over wat toen uw bedoeling was. Zo zegt u dat u toen niet wist dat uw vader tegen die inschrijving zou zijn en dat hij het u verbood toen hij er van hoorde (zie CGVS2, p. 10). U nuanceert dit vervolgens door te zeggen dat u wist dat uw vader niet zou willen dat u samen met jongens in de les zou zitten maar dat u niet dacht dat hij het werkelijk zou verbieden als u zich toch zou inschrijven (zie CGVS2, p. 10). Deze versie van de gebeurtenissen is echter moeilijk te verenigen met de manier waarop u uw vader elders schetste. Zo vertelde u dat uw vader u een keer sloeg nadat een familie uw ouders was komen bezoeken om naar uw hand te vragen toen u ongeveer 15 of 16 jaar oud was, volledig buiten uw weten om (zie CGVS2, p. 13-14). Uw vader was boos omdat hij dacht dat u op dat aanzoek had aangestuurd. Als men die verklaringen volgt, is het zeer vreemd dat het u een goed idee zou hebben geleken om u in te schrijven aan de universiteit en dat u zou denken dat de reactie van uw vader wel zou meevallen.

Uw verklaringen over het zeer conservatieve en hardvochtige karakter van uw vader botsen verder ook met uw verklaringen over de huidige woonsituatie van uw vader bij uw zus Di. (...) in Libanon. Uw vader woont in Libanon namelijk in hetzelfde gebouw als uw zus Di. (...) en dit gebouw is eigendom van haar echtgenoot (zie CGVS1, p. 4, 7 en CGVS2, p. 5, 7). Indien men de lijn van uw relaas volgt is dit een zeer opvallende situatie. Uw zus Di. (...) steunt immers uw moeder financieel en ze ontving in haar naam UNRWA-toelagen in Libanon en ze stuurde die door naar uw moeder (zie CGVS1, p. 4). Ook onderhoudt Di. (...) sporadisch contact met u (zie CGVS2, p. 16). Hieruit zou men moeten afleiden dat uw zus Di. (...) in dit conflict eerder aan de zijde van u en uw moeder staat. Gegeven dat haar vader bij haar inwoont is dat echter een enigszins bizarre situatie. Indien men uw verklaringen volgt gaat de breuk immers zeer

diep. Zo legde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud een geluidsfragment voor waarin uw vader zich zeer bedreigend en zeer beledigend over uw moeder uitlaat (zie CGVS1, p. 10). Verder vertelde u hoe de broers van uw vader uw moeder vernederen en mishandelen (zie CGVS2, p. 17), hoe ze u wilden laten verkrachten door uw neef (zie CGVS1, p. 9) en u vreest ook door hen te worden mishandeld of zelfs te worden vermoord (zie CGVS2, p. 15-16). Dit is niet het soort conflict waar Di. (...) de kerk in het midden kan houden. U stelt dat uw vader niets afweet van de contacten tussen u en Di. (...) (zie CGVS2, p. 16). Het lijkt echter weinig waarschijnlijk dat uw zus al haar contacten met u en uw moeder geheim zou kunnen houden terwijl ze een gebouw met uw vader deelt. Indien uw vader van die contacten afweet, zou het binnen de context van uw relaas vreemd zijn dat hij bij uw zus blijft inwonen. Anderzijds: indien uw vader werkelijk zo fanatiek zou zijn in zijn houding t.a.v. u en uw moeder, terwijl Di. (...) goede contacten met jullie onderhoudt, zou het vreemd zijn dat Di. (...) en haar echtgenoot uw vader tolereren in hun gebouw. Wat uw zus Di. (...) betreft is het ook zeer relevant hier te vermelden dat zij is getrouwd met een man van eigen keuze die ze zelf in Libanon leerde kennen na de scheiding van haar eerste echtgenoot (zie CGVS2, p. 5-6). Dat is 'straf' want u legde heel duidelijk uit dat uw vader absoluut niet open staat voor eigen initiatieven van zijn dochters wat hun partners betreft (zie CGVS1, p. 10-11 en CGVS2, p. 11-12, 13). (...)

Al het bovenstaande in acht genomen is het duidelijk dat uw verklaringen over het gewelddadige en conservatieve karakter van uw vader niet verenigbaar zijn met uw verklaringen over uw moeder, uw zus Di. (...) en uw studies. De karakterschets van uw vader, nochtans de sleutel in uw asielrelaas, is dan ook niet overtuigend. Dit ondergraaft onherstelbaar de geloofwaardigheid van uw gehele asielrelaas. Uw uiterst conservatieve vader is immers een centraal element in alle onderdelen van uw vluchtrelaas."

Verzoekster voert aan dat haar moeder zichzelf en haar kinderen tegen de vader wilde beschermen en dat het gemakkelijk was om op afstand te weigeren zich bij haar man te voegen. De Raad ziet evenwel niet in – en verzoekster licht niet toe – in welk opzicht dit in overeenstemming kan worden gebracht met verzoeksters verklaring dat haar moeder niets tegen de wil van haar vader durfde te doen.

Ook door aan te voeren dat haar moeder de situatie moest ontvluchten en gebruik heeft gemaakt van het feit dat de vader niet thuis was om te vluchten, doet verzoekster geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat dit gedrag van haar moeder niet strookt met haar verklaring dat haar moeder niets tegen de wil van haar vader durfde te doen. Het betoog dat zij terugkeerden naar Syrië en dat het voor de vader verboden was om daarnaar terug te keren, wat overigens een niet-gestaafde bewering is, werpt hier geen ander licht op, temeer gezien zij in 2011/2012 al eens verhuisd waren omwille van de oorlog en nooit helemaal vaststaat dat de vader nooit meer naar Syrië kan terugkeren. Hetzelfde kan worden gesteld waar verzoekster laat gelden dat haar moeder met het huwelijk heeft ingestemd omdat zij in 2019 in Syrië was, ver van verzoeksters vader, die niet kon terugkeren.

Voorts verdraait verzoekster de motieven van de bestreden beslissing waar zij kritiek uit op het beeld dat het CGVS van haar moeder schetst. In deze motieven wordt verzoeksters moeder helemaal niet voorgesteld "als een vrouw die vrij was om haar eigen keuzes te maken tegen het advies van haar echtgenoot in", doch wordt enkel ingegaan op het beeld dat verzoekster over haar vader en moeder schetst – met name dat van een conservatieve en gewelddadige man en een vrouw die niets tegen de wil van haar man durft te doen – en op de initiatieven die verzoekster haar moeder toeschrijft, waarbij wordt overwogen dat deze niet met het door verzoekster geschetste beeld van haar ouders overeenstemmen. Verzoekster slaagt er niet in deze anomalie recht te trekken.

In zoverre verzoekster hekelt dat zij tijdens het gehoor op het CGVS niet geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheden in haar verklaringen en artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geschonden acht, wordt verwezen naar de toelichting bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003. Hierin staat het volgende:

"Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd." (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347).

Aldus voorziet het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geen sanctie in geval werd nagelaten de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd. Ook in artikel 16 van de richtlijn 2013/32/EU wordt een dergelijke sanctie niet voorzien. Bovendien heeft verzoekster de gelegenheid om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden in haar verklaringen, maar overtuigt zij *in casu* niet. Een schending van deze bepalingen wordt dan ook niet aangetoond.

Aldus weerlegt noch ontkracht verzoekster dat de uiterst dominante positie die zij haar vader toeschrijft moeilijk te verenigen is met de initiatieven die zij haar moeder toeschrijft.

Wat betreft de bedenkingen die de adjunct-commissaris uit bij haar eigen gedragingen, voert verzoekster vooreerst aan dat deze beoordeling volledig stereotiep is en gebaseerd is op een subjectieve analyse van wat een jong meisje dat in een dergelijk conservatief milieu is geboren, volgens het CGVS had moeten doen. De Raad wijst erop dat de motieven van de bestreden beslissing zijn gebaseerd op de verklaringen van verzoekster zelf en de context die zij zelf heeft geschetst. Met dit betoog toont verzoekster dan ook niet concreet aan dat de conclusies die de adjunct-commissaris uit haar verklaringen heeft getrokken onjuist, onredelijk en/of onvolledig zouden zijn. Uit de stukken van het administratief dossier en (de motieven van) de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. De Raad benadrukt bovendien dat de ambtenaren van het CGVS onpartijdig zijn en geen persoonlijk belang hebben bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Waar verzoekster met betrekking tot haar tegenstrijdige verklaringen over haar inschrijving aan de universiteit laat gelden dat zij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS nader verklaarde dat zij zich in 2014 had ingeschreven voor het jaar 2014-15, maar dat zij pas echt lessen had kunnen volgen toen haar vader in juni 2015 was gearresteerd, beperkt zij zich tot een herhaling van de gekunstelde verklaringen die zij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud aflegde om haar verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat zij in 2014 begon te studeren en dat dit maar mogelijk was omdat haar vader gearresteerd was in overeenstemming te brengen met haar verklaringen dat haar vader pas in 2015 gearresteerd werd. Evenmin weerlegt zij met dit betoog de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat het uiterst vreemd is dat zij niet met zekerheid kan duiden of zij na haar middelbaar onderwijs dadelijk begon te studeren – dus in het academiejaar 2014-15, vóór de arrestatie van haar vader –, dan wel of er een periode verliep tussen het behalen van haar middelbaar diploma en het begin van haar universitaire studies. Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift dat dit komt doordat zij in het jaar 2014-15 niet normaal naar school is kunnen gaan omdat haar vader in juni 2015 (dus aan het einde van het schooljaar) is gearresteerd. Deze uitleg (*post factum*) kan evenwel niet overtuigen, nu zij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud wel heel stellig wist te verklaren dat zij in 2014 met haar studies was begonnen en zij ook tijdens het schooljaar 2015-16 niet normaal naar school kon gaan en verklaarde dat zij altijd moest ontsnappen van haar ooms, maar dat de aanwezigheid tijdens de lessen niet verplicht was en dat zij slechts een paar keer naar de les ging en enkel naar het examen ging (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 26 januari 2022, p. 8). Het sibillijnse betoog dat het jaar 2014-15 *"niet echt een pauzejaar was, noch een studiejaar, maar een enigszins "tussenjaar" waarin zij ervan overtuigd was dat zij rechten wilde studeren, maar dit niet kon doen zoals zij wilde vanwege haar vader"* werpt ook geen ander licht op de gedane vaststellingen.

Door voorts haar verklaringen te herhalen over haar bedoeling toen zij zich aan de universiteit ging inschrijven en te stellen dat deze niet warrig waren, beperkt verzoekster zich tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, zonder evenwel het tegendeel aan te tonen. Zij meent terecht te hebben uitgelegd dat zij had gehoopt dat haar vader haar, zodra hij voor een voldongen feit was gesteld, niet zou verbieden haar studie voort te zetten, doch zij verklaart hiermee niet hoe haar houding en bedoelingen bij haar inschrijving aan de universiteit te verenigen zijn met de wijze waarop zij haar vader schetste, meer bepaald als een man die haar eerder al had geslagen omdat hij dacht dat zij op een huwelijksaanzoek had aangestuurd. Dat verzoekster hoopte dat haar vader haar studie zou laten voortzetten indien zij zich achter zijn rug en tegen zijn wil zou inschrijven aan de universiteit, strookt allerminst met het gewelddadige en zeer conservatieve karakter dat zij van hem schetst doorheen haar relaas. De verwijzing in de bestreden beslissing naar het gebeuren toen haar vader dacht dat zij op een huwelijksaanzoek had aangestuurd is dan ook wel degelijk relevant.

Wat betreft de motieven in de bestreden beslissing over het botsen van haar verklaringen over het zeer conservatieve en hardvochtige karakter van haar vader met haar verklaringen over de huidige woonsituatie van haar vader bij haar zus, wijst verzoekster er op dat zij ook op dit punt niet werd geconfronteerd en verwijst zij opnieuw naar het bepaalde in artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 en artikel 16 van de richtlijn 2013/32/EU. De Raad herhaalt dat beide bepalingen niet voorzien in een sanctie in geval werd nagelaten de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd en dat verzoekster bovendien de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden in haar verklaringen, een gelegenheid waarvan zij in haar verzoekschrift ook gebruik heeft gemaakt. Zo stelt zij

dat (i) zij had kunnen uitleggen dat haar zus zich om familiale en culturele redenen verplicht voelde om haar vader in het gebouw te laten wonen omdat hij, ondanks het conflict in de familie, nog steeds haar vader is en zij het niet kon opbrengen om hem op straat te laten leven en dat (ii) haar vader geen huis kon vinden om te huren en de man van haar zus erop stond dat ze haar vader een woning in hun gebouw lieten huren. Deze elementen kunnen verklaren waarom de zus van verzoekster haar vader in hetzelfde gebouw liet wonen, maar werpen geen ander licht op de vaststelling dat de verklaringen van verzoekster over het zeer conservatieve en hardvochtige karakter van haar vader botsen met haar verklaringen over de huidige woonsituatie van haar vader bij haar zus, die volgens haar verklaringen eerder aan haar zijde en de zijde van haar moeder zou staan en zelfs een geluidsopname maakte van de bedreigingen die haar vader maakte ten aanzien van verzoekster en haar familie en deze naar verzoekster doorstuurde. Verzoekster toont niet aan dat het onredelijk of feitelijk onjuist is om deze situatie zeer opvallend en enigszins bizar te noemen. Zij heeft het over respect voor ouders als *“een fundamentele waarde van de Islam”* en haalt hierover enkele artikelen aan die zij bij haar verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoekster, stukken 3, 4 en 5), doch laat na te verduidelijken – en de Raad ziet niet in – hoe het maken van een geluidsfragment van bedreigingen die één van de ouders maakt en dit doorsturen naar de persoon die het voorwerp van deze bedreigingen uitmaakt hiermee te verenigen is. Door de adjunct-commissaris te verwijten een subjectieve beoordeling te maken, toont verzoekster niet concreet aan dat de conclusies die de adjunct-commissaris uit haar verklaringen heeft getrokken onjuist, onredelijk en/of onvolledig zouden zijn.

Waar verzoekster nog aanvoert dat de adjunct-commissaris ten onrechte heeft gesteld dat haar vader, die in hetzelfde gebouw als haar zus woonde, *“noodzakelijkerwijs”* moest weten dat zij en haar zus contact hebben, gaat zij uit van een foute lezing van de bestreden beslissing, waarin enkel wordt gesteld dat dit weinig waarschijnlijk lijkt. Hoe dan ook dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de hierboven aangehaalde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat de verklaringen van verzoekster over het gewelddadige en conservatieve karakter van haar vader niet verenigbaar zijn met haar verklaringen over haar moeder, haar zus en haar studies en dat dit de geloofwaardigheid van haar gehele asielrelaas onherstelbaar ondergraaft.

Met betrekking tot het huwelijk van haar zus voert verzoekster nog aan dat zij duidelijk had uitgelegd dat het eerste huwelijk van haar zus niet goed was verlopen, voornamelijk omdat de man een slechte relatie met haar vader had, en dat haar vader het voor het huwelijk met hem eens was, maar dat de problemen na het huwelijk begonnen en haar vader daarom instemde met het tweede huwelijk van haar zus. Zij verklaart hiermee evenwel niet hoe het komt dat haar zus haar partner zelf kon kiezen, terwijl haar vader volgens haar verklaringen absoluut niet open stond voor eigen initiatieven van zijn dochters wat hun partners betreft.

Aldus slaagt verzoekster er niet in de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Bijgevolg volgt de Raad de adjunct-commissaris waar deze van oordeel is dat de verklaringen van verzoekster over het gewelddadige en conservatieve karakter van haar vader niet verenigbaar zijn met haar verklaringen over haar moeder, haar zus en haar studies en dat dit de geloofwaardigheid van haar gehele asielrelaas ondergraaft aangezien het conservatieve karakter van haar vader een centraal element is in alle onderdelen van haar vluchtrelaas.

De geloofwaardigheid van verzoeksters relaas wordt verder ondergraven door haar verklaringen dat de familie van haar echtgenoot nooit geprobeerd heeft het akkoord van haar vader te verkrijgen voor hun huwelijk. De bestreden beslissing bevat op dit punt de volgende overwegingen:

“Het is ronduit bizar dat de familie van A. (...), uw huidige echtgenoot – nooit zou hebben geprobeerd uw vader te overtuigen u met hem te laten trouwen. Daarover zegt u dat ze op voorhand wisten dat uw vader niet akkoord zou gaan omdat hij nooit ruimte liet voor zo’n gesprek (zie CGVS2, p. 11-12, 13). Het is uiteraard niet redelijk te stellen dat het de moeite niet loont de vraag te stellen als het niet eerst is geprobeerd.

Dit geldt des te meer omdat er, binnen de context van uw relaas, enkele goede redenen bestaan om toch het akkoord van uw vader te proberen te krijgen.

Ten eerste moet wederom worden gewezen op het feit dat u uw vader en zijn broers voorstelt als opvliegend en potentieel gewelddadig. Opnieuw: u vertelde hoe ze u sloegen, hoe ze uw moeder mishandelden, hoe ze probeerden uw neef u te doen verkrachten en hoe u vreesde mishandeld of vermoord te worden (zie CGVS1, p. 9 en CGVS2, p. 9, 10, 15-16). Indien men uw verklaringen hieromtrent volgt lijkt het toch behoorlijk riskant voor de familie van A. (...) dat zij zou zouden meewerken aan uw huwelijk en uw vertrek uit Syrië tegen de wil van uw vader, wetende dat uw vader en zijn broers

gewelddadig kunnen zijn. In deze context zou een akkoord van uw vader het risico grotendeels weg kunnen nemen, waardoor het toch de moeite waard wordt om zijn akkoord te zoeken.

Anderzijds kan ook worden gewezen op hoe bizar het is dat u stelt dat de familie van A. (...) geen problemen verwachtte met de familie van uw vader en dat ze daar ook niet aan hadden gedacht (zie CGVS2, p. 13, 15). Na het bovenstaande is het toch niet redelijk dat de familie van A. (...) geen enkel risico of geen enkele issue in dit huwelijk zou zien.

Ten tweede zou de afwezigheid van het akkoord van uw vader administratieve problemen hebben veroorzaakt. Een van de redenen dat een eerste poging om te trouwen mislukte was immers dat de rechter het akkoord van de vader wilde (zie CGVS1, p. 7). Wederom dus de moeite waard om het akkoord van uw vader te krijgen.

Het mag duidelijk zijn dat een huwelijk met akkoord van uw vader verkieselijk is boven een huwelijk zonder akkoord van uw vader. Dit is een belangrijk element in uw relaas. U werd dan ook gevraagd of u probeerde uw vader te overtuigen van een huwelijk met A. (...). Uw antwoord op die vraag was bevreemdend: u zei dat u niet meer concreet wist of u dat probeerde of niet. U wilde graag zijn akkoord maar u was bang om er met hem over te praten (zie CGVS2, p. 11). Het spreekt voor zich dat dit een uitermate gewichtig element van uw relaas is en dat men dan van u kan verwachten dat u helder kan duiden of u het probeerde of niet.

Verderop stelde u dan weer duidelijk dat uw vader vóór uw huwelijk in 2019 niet wist dat A. (...) interesse in u had (zie CGVS2, p. 11-12). Dat zou dan uiteraard betekenen dat u nooit over A. (...) met uw vader sprak. Dan is het bizar dat u initieel niet zeker was of u uw vader ooit probeerde te overtuigen of niet.

U werd geconfronteerd met het vreemde gegeven dat de familie van A. (...) nooit met uw vader zou hebben gesproken over een eventueel huwelijk, ondanks het feit dat het akkoord van uw vader de zaken enorm zou vergemakkelijken (zie CGVS2, p. 15). Daarop antwoordde u dat u A. (...) nog niet zo lang kende, wat naast de kwestie is. Ten tweede haalde u aan dat uw vader toen was gearresteerd en dat jullie niets over hem wisten. Uw vader was echter al weer vrij sinds 2017 en u trouwde pas in 2019, dus ook dit verklaart niets (zie CGVS2, p. 11). Ten slotte haalde u aan dat uw vader niet toeliet dat mensen daar met hem over spraken. Opnieuw: binnen de context van uw relaas is het niet dienstig te stellen dat uw vader nooit akkoord zou gaan indien de vraag niet is gesteld.

Bovendien moet hier wederom worden gewezen op het feit dat uw vader akkoord was met het tweede huwelijk van uw zus Di. (...), hoewel dat met iemand was die zij zelf had gekozen (zie CGVS2, p. 5-6). Indien men uw verklaringen volgt zou er in uw geval nog de complicatie bestaan dat u was beloofd aan uw neef, maar het voorbeeld van Di. (...) in acht genomen kan onmogelijk gesteld worden dat het bij voorbaat de moeite niet zou zijn om het akkoord van uw vader te vragen.

Het feit dat de familie van A. (...) nooit zou hebben geprobeerd het akkoord van uw vader te verkrijgen voor jullie huwelijk, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw relaas verregaand. Belangrijk om te duiden: het punt van het CGVS is niet dat u problemen met uw vader en zijn familie zou hebben kunnen vermijden door zijn akkoord te vragen. Het punt is dat de problemen met uw vader en zijn broers ongeloofwaardig worden omdat het binnen de context van uw relaas zonder meer logisch zou zijn het akkoord van uw vader te zoeken."

Verzoekster meent dat deze beoordeling volledig voorbij gaat aan haar familiale achtergrond en haalt aan dat haar moeder ook gedwongen getrouwd was, dat zij haar echtgenoot leerde kennen omdat hun beide moeders elkaar kenden, dat haar vader ten tijde van de verloving in de gevangenis zat en dat zij haar vader vanaf 2015 slechts enkele maanden heeft teruggezien en zij toen door hem werd geslagen. Zij vergeet bij deze "familiale achtergrond" evenwel te vermelden dat haar zus een tweede keer is kunnen huwen met iemand die zij zelf had kunnen kiezen. De omstandigheid dat verzoekster haar vader vanaf 2015 slechts enkele maanden heeft teruggezien en toen door hem werd geslagen en dat zij reeds was beloofd aan haar neef, staat er voorts niet aan in de weg dat de familie van haar echtgenoot toch minstens had kunnen proberen om haar vader te overtuigen om haar te laten trouwen, temeer nu duidelijk was dat zij niet met haar neef wilde trouwen en al twee jaar verkering had met haar huidige echtgenoot. Verzoekster wijst er op dat "bronnen uitleggen hoe het zeer slecht is om je te verloven met een meisje waarvan de hand al door een andere man is gevraagd", maar laat na uit te leggen waarom haar echtgenoot desondanks met haar niet alleen verloofd, maar ook gehuwd is, en dit zonder ook maar een poging te hebben ondernomen om haar vader de toestemming voor dit huwelijk te vragen. De handelswijze van verzoekster en (de familie van) haar echtgenoot druist dan ook in tegen de objectieve bronnen die verzoekster aanhaalt, wat er eens temeer op wijst dat haar verklaringen onwaar zijn.

Verzoekster voert nog aan dat het in geen geval is omdat haar vader en ooms gewelddadig waren tegen de vrouwen in hun familie, dat zij gewelddadig konden zijn tegen buitenstaanders, maar laat na *in concreto* toe te lichten – en de Raad ziet niet in – waarom haar vader en ooms niet eveneens gewelddadig konden zijn tegen personen die hun familie zouden schaden door met haar te huwen terwijl zij reeds zou zijn

beloofd aan haar neef, minstens waarom haar huidige echtgenoot en zijn familie er zelfs niet aan dachten dat zulke gewelddadige personen hen iets zouden kunnen aandoen. De loutere omstandigheid dat haar vader (en ooms) over verzoekster beslissingsrecht hadden en over (de familie van) haar echtgenoot niet, is onvoldoende om zelfs niet te overwegen dat er ook geweld ten aanzien van (de familie van) de echtgenoot van verzoekster kon worden gepleegd. Verzoeksters betoog kan ook op dit punt bijgevolg niet overtuigen.

Waar verzoekster hekelt dat de adjunct-commissaris “beweert dat een huwelijk met toestemming van de vader boven is aan een huwelijk zonder toestemming van de vader” zonder deze bewering met enige relevante bron te ondersteunen, gaat zij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat een akkoord met haar vader het risico op geweld grotendeels zou kunnen wegnemen en administratieve problemen zou kunnen vermijden en dat deze motieven zijn gesteund op de context die zij zelf geschapen heeft doorheen haar verklaringen die zij eveneens niet objectief met concrete stukken aantoonst.

Verzoekster kan voorts niet worden gevolgd waar zij laat gelden dat zij niet precies weet of zij heeft geprobeerd om haar vader te overtuigen van haar huwelijk omdat zij sinds 2015, afgezien van de tijd dat zij bij hem is gaan wonen, vrijwel geen contact meer met hem heeft gehad en vanaf dat moment en zolang zij bij hem woonde voortdurend met hem in conflict was. Haar huwelijk en de problemen die haar vader daarmee had betreffen immers de essentie van haar relaas, zodat mag worden verwacht dat zij nog goed weet of zij haar vader daarvan heeft proberen te overtuigen, temeer nu zij zelf duidelijk aangeeft dat de dialoog met haar vader moeilijk verliep, wat een gesprek daarover allerminst een ‘*fait divers*’ maakt dat men meteen weer vergeet. Het tegendeel suggereren is niet ernstig.

Waar er in de bestreden beslissing nog op wordt gewezen dat haar vader akkoord was met het tweede huwelijk van haar zus, terwijl dit was met iemand die haar zus zelf had gekozen, voert verzoekster aan dat haar niet gevraagd werd “*hoe zij verklaarde dat haar vader zijn toestemming had gegeven aan haar zus Di. (...) om te trouwen met mannen van haar keuze*” en verwijst zij opnieuw naar het bepaalde in artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 en artikel 16 van de richtlijn 2013/32/EU. De Raad wijst erop dat deze bepalingen betrekking hebben op tegenstrijdige verklaringen, daar waar het hier niet echt om een tegenstrijdigheid gaat. Hoe dan ook herhaalt de Raad dat beide bepalingen niet voorzien in een sanctie in geval werd nagelaten de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd en dat verzoekster bovendien de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de aangehaalde tegenstrijdigheden in haar verklaringen, doch nergens toelicht “*hoe zij verklaarde dat haar vader zijn toestemming had gegeven aan haar zus Di. (...) om te trouwen met mannen van haar keuze*”, laat staan op welke wijze haar verklaringen daarover een nieuw licht zouden werpen op de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing. Zij stelt nog dat zij aan haar neef was beloofd en haar zus niet en dat het CGVS hier geen rekening mee houdt, doch zij laat na om *in concreto* toe te lichten – en de Raad ziet niet in – op welke wijze hieruit kan worden afgeleid dat in de bestreden beslissing onterecht wordt overwogen dat het voorbeeld van het tweede huwelijk van haar zus in acht genomen onmogelijk gesteld kan worden dat het bij voorbaat de moeite niet zou zijn om het akkoord van haar vader te vragen.

Ten slotte is het, in tegenstelling tot wat verzoekster in haar verzoekschrift tracht voor te houden, allerminst tegenstrijdig dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het punt niet is dat zij problemen met haar vader en zijn familie zou hebben kunnen vermijden door zijn akkoord te vragen, maar wel dat de problemen met haar vader en zijn broers ongeloofwaardig worden omdat het binnen de context van haar relaas zonder meer logisch zou zijn het akkoord van haar vader te zoeken. Hoewel het inderdaad niet zeker is dat de problemen hadden kunnen worden vermeden door te proberen om tot een akkoord te komen met haar vader, kon in de door verzoekster geschetste context wel minstens worden verwacht dat daartoe een poging werd ondernomen, *quod non*, wat de geloofwaardigheid van haar relaas verder aantast.

Aldus slaagt verzoekster er niet in de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen.

Met betrekking tot de rol van haar ooms in de door verzoekster voorgehouden problemen, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“*U geeft aan dat de ooms met wie u in Syrië problemen kende ook deels in Jordanië wonen. Van kindsbeen af wist u dat u voorbestemd was met een neef, An. (...), te huwen en in 2011 kwamen deze ooms naar uw huis en zeiden tegen uw vader dat de ‘Fatiha’ zou worden voorgelezen in aanwezigheid*

van een sheikh. U gaf deze religieuze persoon echter te kennen dat u het hier niet mee eens was en de 'Fatiha' werd niet voltrokken. Gevraagd of er na deze poging nog andere pogingen ondernomen werden om u daadwerkelijk uit te huwelijken stelt u dat dit niet het geval was, maar dat ze u aan de unief lastigvielen en u soms voor de ogen van medestudenten sloegen en u verhinderden naar de les en examens te gaan (zie CGVS1, p.8-9). Moesten ze er dusdanig op gebrand zijn dat u in het huwelijk zou treden met deze An. (...), kan er toch van uitgegaan worden dat ze in de loop der jaren meer volhardend zouden geweest zijn in hun pogingen hun doel te bereiken, temeer uit uw verklaringen blijkt dat uw vader hiermee akkoord was (zie CGVS1, p.7). U probeert dit te verklaren door het feit dat de oorlog in 2011 was uitgebroken, dat een van uw ooms tijdens de oorlog omkwam en deze ooms naar Jordanië waren vertrokken, doch dit is niet afdoende daar u duidelijk aangeeft dat ze u in de loop van uw universitaire studies die u aanvatte in 2014, en zoals reeds werd opgemerkt, verhinderden naar de les te gaan, u door hen geslagen werd voor de ogen van uw medestudenten, een schets van de feiten waaruit blijkt dat ze niet permanent in Jordanië verbleven en wel degelijk in uw nabijheid konden verkeren. Dat u er daarenboven desondanks toch in slaagde 4 jaar lang universitaire studies te doen, u brak deze in 2019 af om naar België te komen, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid, op zijn minst aan de ernst, van de door u beweerde druk uitgaande van uw ooms (zie CGVS1, p.5 en CGVS2, p.3)."

Verzoekster beperkt zich tot een herhaling van haar verklaringen op het CGVS, namelijk dat in 2011 de oorlog is uitgebroken en dat deze tragedie het heel begrijpelijk maakt dat het huwelijksproject vanaf dat moment werd opgeschort nu zij en haar ooms toen verhuisden, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing daarover, met name dat dit niet afdoende is daar zij duidelijk aangaf dat ze haar in de loop van haar universitaire studies die zij in 2014 aanvatte verhinderden naar de les te gaan en dat zij door hen geslagen werd voor de ogen van haar medestudenten en dat uit deze schets van de feiten blijkt dat ze niet permanent in Jordanië verbleven en wel degelijk in haar nabijheid konden verkeren, te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit haar asielrelaas weerlegt verzoekster de concrete vaststellingen van de adjunct-commissaris niet. Verzoekster vervolgt dat haar ooms haar verschillende malen vervolgden in een poging om haar tot een huwelijk te dwingen en wijst erop dat zij zowel aan morele als aan fysieke dwang is blootgesteld, doch zij weerlegt niet dat zij er desondanks toch in slaagde om nog vier jaar lang universitaire studies te doen en dat dit verder afbreuk doet aan haar geloofwaardigheid of minstens aan de ernst van de door haar beweerde druk die uitging van haar ooms. Daarnaast verklaarde verzoekster dat haar ooms na de ene poging in 2011 om haar met haar neef te laten huwen geen andere pogingen ondernamen om haar daadwerkelijk uit te huwelijken. Het is in dit opzicht dat het motief dat er kan van uitgegaan worden dat haar ooms in de loop der jaren meer volhardend zouden geweest zijn in hun pogingen hun doel te bereiken indien zij er dusdanig op gebrand zouden zijn dat zij in het huwelijk zou treden met haar neef, temeer nu uit haar verklaringen blijkt dat haar vader daarmee akkoord was, moet worden gelezen en begrepen. Dat verzoekster verschillende malen naar elders zou hebben willen vluchten, maar dat de oorlog de vlucht veel moeilijker en bijna onmogelijk zou hebben gemaakt, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat haar ooms weinig volhardend optraden in hun pogingen om hun doel te bereiken en verzoekster te laten huwen met haar neef.

Verzoekster laat voorts gelden dat het feit dat zij is blijven studeren geenszins onverenigbaar is met het feit dat haar ooms geweld tegen haar hebben gebruikt om haar tot een huwelijk te dwingen, doch zij maakt niet *in concreto* aannemelijk – en de Raad ziet niet in – op welke wijze het voortzetten van haar studies in overeenstemming kan worden gebracht met het daadwerkelijk hebben van een gegronde vrees voor vervolging. Dat zij wegens de gedragingen van haar ooms bijna nooit naar de lessen ging, doet hieraan geen afbreuk. Zo zij haar ooms enkel aan de universiteit hoefde te vrezen, zou het voor haar immers zeer eenvoudig zijn om aan hen en hun vervolgingsdaden te ontsnappen. Aldus toont verzoekster niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onredelijke wijze wordt gesteld dat de omstandigheid dat zij er desondanks toch in slaagde vier jaar lang universitaire studies te doen verder afbreuk doet aan haar geloofwaardigheid of minstens aan de ernst van de door haar beweerde druk die uitging van haar ooms. Ook het gegeven dat de *“zeer traditionele en ouderwetse mening over vrouwen”* van haar vader heeft bijgedragen tot het voortzetten van haar studie vermag op dit motief geen ander licht te werpen.

Voorts acht de adjunct-commissaris ook de manier waarop verzoekster het huis is kunnen ontvluchten toen haar ooms dit aanvielen ongeloofwaardig. Hij beargumenteert dit aan de hand van de volgende overwegingen:

“U geeft aan dat ze uw huis aanvielen met de bedoeling u op die dag te doen huwen, meer bepaald gingen ze u in de kamer duwen en u met uw neef laten ‘slapen’, ‘u weet wat ik bedoel’. Gezien u aangeeft dat op die dag de verbintenis zou worden voltrokken, kan het vooreerst niet overtuigen dat uw ooms dit

voornemen niet iets beter zouden hebben voorbereid en doordacht, temeer ze u al sinds 2011 wilden doen huwen (zie CGVS1, p.9).

Wat evenmin overtuigt is dat u ten overstaan van Dienst Vreemdelingenzaken, tijdens uw voorbereidend gesprek aldaar, aangeeft dat ze toen uw huis aanvielen met als opzet u te doden, een verklaring die niet correspondeert met uw bewering op het CGVS waar u verklaart dat ze erop uit waren de verbintenis tussen u en An. (...) te voltrekken (Vragenlijst CGVS punt 3.5)."

Verzoekster meent dat de adjunct-commissaris geen rekening houdt met haar persoonlijke situatie en licht toe dat haar ooms haar inderdaad al enkele jaren tot een huwelijk probeerden te dwingen, dat het duidelijk was dat zij *"niet zou instemmen met het bijwonen van een huwelijksceremonie"* en dat *"(d)e laatste mogelijkheid die haar nog restte, was hen ervan te laten verdenken het huwelijk te hebben geconsumeerd"*. De Raad ziet evenwel niet in op welke wijze verzoeksters persoonlijke situatie een ander licht werpt op de overweging in de bestreden beslissing dat het niet kan overtuigen dat haar ooms hun voornemen om haar op die dag te doen huwen niet iets beter zouden hebben voorbereid en doordacht. Voor zover verzoekster nog aanvoert dat het doel van haar ooms bij dit bezoek niet was om een huwelijk te regelen, maar alleen om haar te dwingen voorgoed te trouwen met haar neef nadat zij hadden vernomen van haar huwelijk met haar echtgenoot, verklaart zij niet waarom haar ooms dat bezoek dan niet beter van tevoren organiseerden en haar eenvoudigweg lieten ontsnappen. Waar zij de *protection officer* van het CGVS nog verwijt geen nadere details te hebben gevraagd over het verloop van deze gebeurtenis, wijst de Raad erop dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te sturen. Ook thans voert verzoekster overigens geen details over deze gebeurtenis aan die een ander licht kunnen werpen op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen daarover.

Waar verzoekster laat gelden dat haar verklaringen niet tegenstrijdig zijn nu het inderdaad zeer waarschijnlijk is *"dat haar ooms met geweld met haar wilden trouwen, of anders, haar vermoorden"*, doet zij niets meer dan haar verschillende verklaringen naast elkaar te leggen. Zij weerlegt hiermee niet dat zij bij de DVZ verklaarde dat haar familie langs vaderskant haar die dag echt heeft aangevallen met de bedoeling om haar te doden (adm. doss., stuk 6, map 'Voorgaand verzoek', Vragenlijst, vraag nr. 3.5), terwijl zij op het CGVS verklaarde dat ze haar die dag gingen dwingen te huwen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 26 januari 2022, p. 9). Dat haar ooms haar met geweld wilden laten trouwen of haar anders wilden vermoorden, zoals verzoekster thans (post factum) in haar verzoekschrift aangeeft, heeft zij in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment verklaard.

Aldus slaagt verzoekster er ook niet in de hierboven aangehaalde pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten, zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Met betrekking tot haar verblijf bij haar vriendin na de aanval van haar ooms bij haar thuis, wordt in de bestreden beslissing nog als volgt gemotiveerd:

"Vervolgens verbleef u nog twee maanden bij uw vriendin M. (...); u gevraagd waarom u nog zo lang bleef, geeft u het verassende antwoord 'tot wanneer ik wist wat ik moest doen, want ik was niet van plan mijn studie zo te laten'. Gevraagd of dit effectief de reden was, beaamt u dat (zie CGVS1, p.10). Het hoeft geen betoog dat dit antwoord andermaal uw geloofwaardigheid onderuit haalt gezien het afschrikwekkende beeld dat u schetst van uw ooms en hoever zij willen gaan om hun voornemen tot uitvoering te brengen. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud zegt u daarover dat u nog twee maanden bij een vriendin bleef omdat het een moeilijke stap was om naar het buitenland te gaan (zie CGVS2, p. 3). Inhoudelijk verschilt dit echter veel van uw eerste versie. U kan hiermee uw eerste ongeloofwaardige versie niet ongedaan maken."

Door in haar verzoekschrift te stellen dat het redelijk is dat zij *"zich deze vraag heeft gesteld in verband met haar studie"* nu toegang tot onderwijs aan de universiteit voor vrouwen in Syrië niet vanzelfsprekend is, slaagt verzoekster er niet in om de vaststelling in de bestreden beslissing dat dit, gezien het afschrikwekkende beeld dat zij schetst van haar ooms en hoever zij willen gaan om hun voornemen tot uitvoering te brengen, haar geloofwaardigheid onderuithaalt, te weerleggen. Waar verzoekster tracht voor te houden dat zij aan het begin van het tweede persoonlijk onderhoud wilde verduidelijken dat het voor haar geen gemakkelijke of voor de hand liggende beslissing was om alles achter te laten en haar studie op te geven om het land te verlaten, wijst de Raad erop dat zij het tijdens dit onderhoud enkel had over de 'vreemde wereld' die het leven buiten haar omgeving was en dat ze weinig kennis had van 'de buitenwereld' als reden waarom het voor haar moeilijk was om te vluchten (adm. doss., stuk 4, map met

'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 16 november 2022, p. 3). Over haar studies repte zij hierbij niet, zodat in de bestreden beslissing niet op grond van onjuiste feitelijke gegevens wordt gesteld dat deze tweede versie inhoudelijk veel verschilt van haar eerste versie en dat zij hiermee haar eerste ongeloofwaardige versie niet kan ongedaan maken. Waar zij opnieuw verwijst naar het bepaalde in artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 en artikel 16 van de richtlijn 2013/32/EU, herhaalt de Raad dat beide bepalingen niet voorzien in een sanctie in geval werd nagelaten de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd en dat verzoekster bovendien de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden in haar verklaringen. Zij brengt evenwel geen elementen aan die op de aangehaalde tegenstrijdigheid een ander licht werpen.

Tot slot wordt in de bestreden beslissing nog als volgt gemotiveerd:

"U gevraagd of u zich in Jordanië zou kunnen vestigen, geeft u aan dat u dit niet kan omdat uw ooms Jordaanse paspoorten hebben en ze zowel in Syrië als in Jordanië wonen. In dit opzicht kan het dan ook totaal niet overtuigen dat u er geen idee van hebt waar in Jordanië ze dan wel wonen. U initieel gevraagd waar ze wonen in Jordanië, stelt u 'ik weet het niet, ik ben nooit bij hen geweest'. Later tijdens het gesprek gevraagd of u dit echt niet weet, antwoordt u 'neen, want ik ben daar nooit geweest'. Gepeild of u zich hieromtrent nooit bevraagd hebt, geeft u plots aan 'jawel, maar ik ben het gewoon vergeten'. Het hoeft geen betoog dat ook deze woorden uw geloofwaardigheid ondermijnen, net zoals uw onwetendheid over de neef met wie u diende te huwen. U gevraagd wat hij doet in het leven, stelt u niets over hem te weten. Gevraagd waar hij woont, komt u niet verder dan 'in Jordanië of in Syrië'. Gepeild of u weet wat hij doet, antwoordt u 'waarom moet ik dat weten, ik wil het niet weten, ik spreek niet met hem' (zie CGVS1, p.5, 11). Moest er ook maar enig geloof aan uw vrees kunnen worden gehecht, dan kan men er toch van uitgaan dat u alles in het werk zou hebben gesteld om zoveel mogelijk informatie over hem en uw ooms te achterhalen; informatie hieromtrent is immers van essentieel belang om uw vrees ten overstaan van Jordanië te beoordelen en uw onwetendheid, en hier herhaalt het CGVS zich, bevestigt andermaal het ongeloofwaardig karakter van de door u aangehaalde problematiek."

Te dezen onderneemt verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het minimaliseren van deze motieven, het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen, het stellen dat zij de moeder is van een dochtertje wier vader in België als vluchteling is erkend en het poneren van een vrees voor vervolging voor haar vader en ooms, blijft verzoekster daartoe echter in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan verzoekster niet worden gevolgd in zoverre zij voorhoudt dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §§ 4 en 5, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg besluit de Raad dat verzoekster haar vrees voor haar conservatieve vader en ooms – de broers van haar vader – wegens haar verzet tegen een gedwongen huwelijk met een neef, wegens het door haar gekozen huwelijk met A., die de Syrische nationaliteit heeft en in 2015 in België erkend werd als vluchteling, en wegens haar vlucht naar België, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Waar verzoekster nog betoogt dat bij terugkeer naar Jordanië de autoriteiten niet in staat zullen zijn om haar tegen de wil van haar vader te beschermen, wijst de Raad er op dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgehouden problemen met haar vader (en ooms), een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in haar land van nationaliteit niet relevant is.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.2.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat deze niet aannemelijk worden gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Jordanië zou hebben gekend.

2.3.2.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Jordanië actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van nationaliteit een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoekster in nog meer ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,
mevr. I. VERLOOY,

De griffier,

I. VERLOOY

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
toegevoegd griffier.

De voorzitter,

D. DE BRUYN